

Minerva

N° 8.

AUX GALERIES LAFAYETTE
PARIS

Dimecres, dia 7 de febrer del 1940.

Es va perfilant definitivament l'organització, disciplina i administració de les Compagnies de Treballadors espanyols. L'organització és igual a les compagnies de fortificació franceses; la disciplina és mantinguda per oficials espanyols, en primer terme, sense dret a castigar, i després pel cos agregat francès que les administra, es diu igualment que les unitats franceses, mes fins ara la igualtat encara no l'hem vist. De totes maneres el règim alimentari actual no és dolent tot i ésser manutenció, és però molt superior al del Camp de Septfonds.

Aquesta tarda com de costum el dimecres, he sortit a trobar l'Odette al bosc. Ha trobat corregut l'estana com gairebé sempre sense passar però, en quant a corries, dels brossos. L'esperava que em vindria contstant-me a la meua estoviera lletra a l'encuny. preguntar-me què volien sobre ella, mes amb què sorpresa per part meua no m'ha dit res. Ho he volgut entendre? Si no, ella sap a què atendre's.

S'ha excusot de no haver-me escrit degut a que tenia mal al dit gros a conseqüència d'una espina de peix que s'hi clavà.

Dijous, dia 8 de febrer.

El correu d'avui m'ha portat una amable, com sempre, lletra de l'Elisabeth, la qual amb la seva gràcia

acostumada em contar algunes coses de la seua vida. Una vegada més em diu que fangi els possibles per anar ale permís a una reva en diu veré molt ben rebut.

Un dels que m'examino ara és aquell veié de Pleida que veig conèixer al Camp, anomenat Jaberó. Da mes cartes que és per fixar-s'hi.

Divendres, dia 9 de febrer.

El Tinent Chevalier, cap francès del Camp em feu saber que el diumenge proxima demor-hof que eson extraordinari. Efectivament ja ha cumplert la paraula, car avui en l'hor d'hor de pit fresc per aquesta nit i p'ho pel diumenge si tinguéssim més eines de mina i un hor mines ara podríem menjar força bé.

És una cosa sobre dates del passat l'any passat en aquests dies potser més precisió que llavors. ~~de~~ sempre que quan veig escriure-ho uns dies després, quan encara el dolor record em submergia en una mar de felicitat i plaer.

No veie equivocar-me si dic que fou tal dia com avui que l'any passat dormia tota una nit; bé això de dormir amb la Carme. Una vegada més al llegir això tot em esdevingué, escrit quan la recordança era viva, latent, veig que allò era molt superior al que tinc ara, aquella serie d'enants espirituals que ara no he trobat i també enants físics que sensiblement augmentats.

Aquella Carne em feia vibrar, aquesta Odette no ho ha
aconseguit fins ara; ha conseguit ni, encara més
d'una mirada la meua sexualitat, cues veïences es-
fenitnals capó.

Què se i sé que ella Carne l'estimava molt si bé
ella mateixa em deia que el meu amor no era apassio-
nat com havia estat el del seu marit. Jo li vaig dir
que potser tenia raó, si bé vaig fer-li constar el perquè
de la meua actitud. El fet important és que a ella
l'estimava i no vaig començar mai en l'encorament
del meu amor, era una estima serena i ferma, mes
consequia que els seus afectes no em'indolitzessin ni que
meu d'inferioritat d'espirit i d'ànima al que hi can.

L'Odette no ha conseguit ni que l'estimés fredament;
l'estimo amb un afecte no definit del tot, però sí que
espero que fins ara el meu afecte no és ni molt
menys el que sóc capaç de sentir per una dona
que pugui arribar a fer la meua esposa.

Dissabte, dia 10 de febrer.

Recorde que moltes de les coses que llegí en francès no
m'agraden; però com que escollir no està al meu abast, he d'apar-
far el que ve. Ara mateix acabo de llegir una obra de la Can-
còrdia Merrel, traduïda de l'original. Com a novel·la és vul-
gar i capent, se'n veu que l'arribi a impressionar ni en
forma, ni concepte, ni argument ni idees. L'argument

volubel i detestable pel conegut en el fons; semblava presentar
els mateixos personatges i poc variats: nobles, banquers,
rics, infel, propietaris, castells i dominis campenials; sobre a-
quest punt tenen molt de comú els anglesos, els francesos. Cal
dir però, en honor a aquest que els autors lleigits són for-
ça "rosa", sense realisme, sense veritat, sense quari res d'ago-
sarat, quan hi ha tantes coses que tenen les tres carres.

De totes formes jo no estic autoritzat a criticar sobre lite-
ratura i molt menys sobre art, car en els dos punts
sóc ben ignorant. Quasi no he llegit res, no coneix l'obra de
cap escriptor completa, notim convenientment Ferris.

No tinc més que en tots cas unes quantes idees...

Dimenge, dia 11 de febrer.

Avui fa un any que a les onze poc més o menys del
mòti abandonava la meua terra per anar a França.
Aquest any d'efili: de dirot en ha consumat, malgrat la seva
deplorabile pèrdua, algunes coses importants sobre la vida dels
homes i les seues misèries so que fa que no sigui un any
completament perdut del quant que he entrat en la vida
militar; de tot quatre aquest darrer en ha consumat més
poter que els altres tres, car ultra molts fets que recull aquest
Diari, n'hi ha encara una colla que retent latent i vius
a la meua ment.

I jo que m'honoritava abans quan sentia parlar de
dos o tres anys de servei militar! Qui poc me demore que

jo els hauria de separar i esperat encara que no hem acabat!

Un any a Tribussa! Un any de desil·lusions, de misèries, de sofriments, de penes i de vexacions; un any d'atituds psico-lògiques sobre la imperfecció incalceivable que nequa; un any no pas perdut del tot: el més barat en el pagament monetari de tots els meus coneixements, el més car per tots els veritables béns humans. Aquelles doloreses experiències han estat pagades a bon preu: amb els meus sentiments, amb els meus instints, amb els de la meua família i amb els de la meua Pàtria.

He sortit de casa amb l'Odette tota la tarda. L'estoma preliminar ho estat com de costum amb abundància de peixos i bones de bon gust. Ella és molt divertida i simpàtica; les coses contades són ben originals i agradables.

Allà a quarts de vint la baixat en fama a trobar, no i poc després ha arribat la Joana, amiga de l'Odette, la qual està força interessada per aquest. Després de fer un tic de bona amb hem separat i he tornat a les meues amb l'Odette. He continuat al meu comportament imposit a mi mateix no passant dels límits i a la poca estona ella ha començat a demostrar que sapia de veure'm a mi tan obstinat en seguir la meua línia, o veu que s'ha donat compte que jo no sols era capaç de seguir sinó que se suocentia. Després de molt insistir a la fi ho ha confessat com si real- qués dir-me que m'ho veig aprofitar massa a la voluntat. Malgrat això jo no he dit res sobre la meua conducta a- rri; m'ha agraït colomant el moment sentimental.

que ha donat lloc. Potser dimenys em decidiré a canviar de tàctica, vist que és ella la qui m'adona per i tota un gada que em fa al·lusió a la meua famosa lletra com quan altra cosa que pendre-la.

El comens em porta lletra de l'avi i de l'Elisabetta, dins d'aquesta m'ha trobat una altra de casa, escrita pel german Pere i Antoni, els quals em contaten la meua del 1 de gener dient-me que han rebut la foto que s'ha transmesut-li. S'espera el seu pal que em diran, pot ser, sobre com penduda la meua lletra del 16 de desembre i la que inclosa per en Demons.

En Tanet em dona avers sobre les represions de la Païsa que són bastant fortes, tant que quasi m'assegura que la "Sivària".

Sobre el dinorbat Delfi em diu que ja està comú d'Àfrica en un batalló de treball el qual per bo que sigui no arribarà a igualar el règim d'aquestes, almenys en alimentació. S'en va avor del foc per començar a les brases el pobric.

Es veu en el fons que en Francesc procura mantenir a natlla no sol els enemics sinó els que no són ni simpatitzants.

Dilluns, dia 12 de febrer.

He contat a casa dient-li que ni la Carme pogué ajudar-me, m'agradaria enviar a qualque país americà, fam-
 bé els hi die la meua situació quasi tal com és i com a

conseqüència el meu punt de vista sobre la situació familiar i particular.

Una vegada més he tingut ocasió de comprovar que els homes són molt miserables, molt egoïstes, molt envejosos i quantes llares més vulgues. Ací hi ha hagut entre els oficials de la nostra Compañia varies coses i costes de manobra i mala fe, varies discussions sobre fets candents i urgents de solució, sense resoldre's res mai, i ara finalment, segons es veié abans d'ahir, algun intent de perdre aquí que ja no pot qualificar-se com de mala fe sinó com gran criminal, ja que es tractava de fer desaparèixer entregant-lo a l'enemic i encara a l'estranger algun fill de poble, algun proletari.

Una vegada més, tal com era d'esperar, no es resol que res, es parla molt, massa, pués no és concreta res. Això, però no és el més important; l'important és que lla-sor es digueren coses greus entre alguns dels assistents, i molts d'altres i molts de bromes, denúncies fulminants; i, no ha passat res: continuen vivint junts, es parlen i àdhuc sembla que ninguin més arriba. Oh! quanta farsa!!!

Un que discutia obstinadament, en Ventura, no ho ha fet: continua com si res hagués passat. Semblava que aquest era la víctima; un dels que semblava el seu delictor no vol rebre amb ell sinó que ambdós es permeten la llibertat inclús de gastar-se alguna brometa entre ells.

Al següent dia afuati, li haigut una violentíssima discussió entre en Pao Rodríguez i en Lluís. Amb una rapidesa i increïble ralteria la discussió fins el grau que en Pao no se cap acte per part de l'altre que pogués justificar la seva acció, agafa la detrol de la llengua amb "intencions dignes de tallar-li el cap" i donia lloc a una molt lamentable acció i escena. Un acte que retrata i fa perdre tot el que tenia de bo aquest individu, amb el qual he tingut una desil·lusió no car el creia més bonic.

Torna ve el que sembla impossible: Et torneu a parlar com si res haigut passat.

Dimarts, dia 13 de febrer.

M'he dedicat el matí a rentar la roba; i poc moments després d'haver acabat he començat a nevar de nou i bé amb no tanta insistència com fa uns dies.

Dimecres, dia 14 de febrer.

Avui no vung a veure l'Odette, tal com acostumava degut, segur em va dir o fer dir pel moterista, que com que el mal que es va fer al dit va pitjar, el fer. m'arribà li havia acordat d'anar a veure d'altre.

Espirarem, doncs, si no li ha res més de nou el diu. menys proper.

De ideal ja me'n veuen per escriure ja; el que no sé si posat a desenvolupar del robre el paper ambèric a bon fi. D'original almenys per començar no m'eu fèrria, una que tot és grec, més propi d'un home modern que d'un jove quasi adolescent.

Una mateixa se me acaba d'ocórrer considerar la sèrie d'arguments que hauria d'esgrimir quan futur nuída abus d'arribar a ester-lo; arguments d'ordre moral per evitar la condemnaió del seu acte davant els homes i per demostrar que el per què de la seva renúncia es basa en qualcun que mereix tots els respectes que es mereix tot personatge moral.

I arribo a creure que el nuída tendria a la fi bons arguments per demostrar que entregar-se pura a la Humanitat és cosa que no és digna d'ella i baixar a arrossegar-se al ferbol nivell que viuen els seus fills és massa sacrifici per un home pur, arribant fins al punt de renunciar a la vida.

Dimecres, dia 16 de febrer.

Adir no m'ocórreré res de gran, ni res de dolent; uny monotonia que fa fàstic. M'heu ben fet al- quines fotos amb tanta mala ombra que n'eu resten set de vint ja ferra prou i n' d'entre elles dues o tres estan bé serà una gran cosa, car la "inestria" d'un que es deia fotogràf ho mereix. Dic això de set per-

955
que en tots els correts que he fet així, i que són força, no
n'he fallat ni una.

Tora d'això, lectura i monotonia tan divertida
com alior pels...

Dissabte, dia 17 de febrer.

Avui començà una gran tempesta de neu n'he
pels efectes vistos aquest matí no durà gaire, car el
sol es llovia a penes set o vuit centímetres de neu.
La tempesta però, perquè aquells dies imposants de
pellícula que no deixen d'ésser bells i ben bells. Esquor-
dat per una de les portes de la barraca, es veien les
altres, sota el domini de la natura, cobertes de neu
i bufetjades per un fort aire; ultra això la neu
mateixa de terra retornava la poca llum que reg-
nava, i que feia veure el paisatge amb una fos-
cor impressionant; de tant en tant, com un elzump,
una ombra negra lliscava ràpida per damunt la
pista blanca, refugiant-se a la barraca; era un
"refugié"; donava un deixava un solc infernal i ne-
ques produït per les neves geljades; veu com lloques,
com ferides fetes a una pell blanca gegantina,
a la pell sensible d'un gran animal de divina
bellera: la natura. I em semblava protestar-me con-
dolida de que profanessin així la nova bellera in-
maculada.

Avui ha continuat venant i plovent tot el dia,

un veïnat de fer fred. Un dia d'aquells trets com tant
 n'he passat a França; menys mal que com sempre,
 procuro matar el temps el més bé possible: llegeixo algun
 que altre llibre bo en francès o castellà, molt poc en ca-
 talà, estudio l'italià el qual va tirant endavant; man-
 tinc un fic de correspondència, no pot gaire, car no
 és interessant; l'única que estupro és la de l'Elisabetta,
 i ara sembla que demà o demà-passat comencarem
 l'anglès; una altra bona forma d'aprofitar el temps.

Un any enrera en aquest mateix dia arribada-
 va definitivament la Lluïsa a Prats de Molló;
 llavors l'anunciava amb una bona dosi d'esper-
 rança de jugar-la retrobar; ara, passat un any, veig
 que l'esperança d'aleshores era vana, veig veure-la
 un moment al dia segient del comiat quan venia
 al cotxe que la conduïa a l'interior de França,
 al més; poc després, encara no un mes, tornava a en-
 trar a Espanya.

Dimecres, dia 18 de febrer.

Amb tan mal temps com de costum he sortit a tro-
 bar l'Odette al bos. Genuïnament ha arribat tota con-
 tenta: jorra amb una bona revista "l'Illustration" i qua-
 tre lletres, una per en Vicenç de part d'una espanyola que
 en ha refugiada de París a Breteville, una per en Ventu-
 ra de part d'una negra que viu amb l'excelsa

154
espanyola, una tercera per en Joan i la quarta per mi.

Com que s'ha posat a ploure bastant fort ens hem anat a refugiarnos sota d'un espès arbre sota l'imfermeable que portava jo d'en Vicent per algombra, car lei havia venut i fang. Allí com que es prestava degut a la proximitat d'aquells cosos i frebisport com jo estava a començar d'actitud després de l'escena del diumenge passat, he estat mirant mirant per més o menys en arribava abans de l'incident. Primerament en posicions excitées diverses l'he berada i reconicida llargament, més tard l'he parada a la meua faldar i ~~me~~ meves mans han anat centant a través els llors més íntims del seu cos de manera que el nostre conjunt ni després estret vist per un altre l'he quies comparat a ^{un} quardre ordne de tipus paranoigráfico dels més originals. Ella es deixà servir tendrament per tot fins el punt que l'excursió d'una de les mans arribà, en part, fins més enllà de l'exterior; llavors ella acusà certa sensació en seguint fins el punt que closos els ulls de plaer experimentà un espasme. Poc després, canviant de posició, em veteí sobre d'ella intentant passar al fet total, mes ella referà quasi miracòlicament amb una intelligència que semblava donar a entendre que no dia satisfacció als meus ímpetus però seure passar a situacions greus.

Després de tot això començàrem a donar la llei de (francès) castellà en el qual fa grans

progrés car és molt intel·ligent i voluntariosa. Si aquesta noia hagués estat criada en un bon ambient cultural i social, hagués pogut esdevenir una gran dona, car se la veu i d'intel·ligència i de forces no li manca.

Desobediència la classe ben treball en família i la feina acompanyats d'un governant d'ella; llavors, nosaltres, els en hem pres el vailet i han continuat sols. Finalment, després d'unel quants cançons i altres tant besos ben pres comiat a quarts de set.

El correu m'ha dut una lletra de la Fillette de Montauban molt amable i mercedjosa per reprendre definitivament una bona relació epistolar; em pregunta un requitzell de coses i es lamenta per dues vegades que no estiguem més a prop de distàncies, a la seva ciutat mateix. En quant ~~als~~ les seves relacions amb en Nicolàs, el seu fill, s'ha a entendre que té un curs vulgar i no gaire interessant; pel altra part ell censura en la mateixa opinió segons la seva lletra rebuda fa dos o tres dies.

Dijous, dia 20 de febrer.

He llegit un llibre que és molt antipàtic en les actuals circumstàncies, sobre en Guiceto i Veguín; una col·lecció de lletres entre ells dos intercanviada durant els mesos de d'abril - juny de l'any passat. Llegir aquest llibre en època més apropiada i en una història de la

889
nostra guerra, la qual és més interessant, mes ara és cosa
pròpia de quasi recitar a dir d'incumbats.

¿Dirien que ha estat editat el llibre per un grup
d'amics d'en Trieto? Doncs en sembla que a ell i la
seua posició de llançat més aviat mal i l'altre un
sortit més fort.

El llibre es compon d'una correspondència entre ell i des
i'el més; aquestes lletres giran totes sobre la posició
d'ambdós polítics, de temps ha ben diferent: Trieto era
el que no dubtava mai que la guerra es perdria i
opinava que calia fer els pactes per arrencar-lo el
millor possible. Això durà fiul que l'altre el foragit
tà del govern i fiul i tot fora d'ell, intentà més d'una
vegada intervenir sobre aquest particular.

En Regín era l'home que per damunt de tot ama-
ra a veure ni podia qumnyar la guerra fos com
fos; era el Elemenecan espanyol. Per arribar a aquesta
fita féu els impossibles i fracassà.

Un cop ambdós exiliats, Regín és qui escriu a Trieto
solicitant una entrevista per parlar de la posició
dels refugiats; l'altre li nega rotundament i li diu
que ni vol que l'home li d'eres per lletra, car ell
amistat la considera com acabada.

Com s'enten això; ni considera acabada l'amis-
tat perquè no té inconvenient en escriure's i dir-
li "estimado revolucionario".

Aquesta tergiversat sobre l'entrevista i un prototipe d'un dels seus lletres sobre que en vires a una possible publicació d'aquesta lletre, seria força d'inet, entencure en el mal gust de la correspondència i en la mala ocasió de la seva publicació. I malgrat això l'opinió dels d'ací quasi tota és que en surt millor en Nequim que l'altre.

En quant a mi jo sóc dels que opinava i opino que s'havia d'anar a guanyar la guerra com pot, que era millor que perdre-la amb honra o no. Bon més, es resistia més esperances hi havia que el nostre cas s'arrangés; la consigna de resistir és vèner, bon malgrat els seus enormes sacrificis, una veritable i gran consigna fent en compte que la lluita estava desencadenada i que la tempesta no podia parar-se. Els que requirien a Nequim eren els que volien guanyar la guerra, els que donaven la cura de veritat; els que cercaven mediacions o coses per l'estil fentien per, eren pessimistes, o contraris a l'esperit que requeria llavors a Espanya.

Nequim amb tots els seus defectes era un boner propi per guanyar una guerra en un país orgullós i unit; prescindia de coses que alguns li retreuen i en guerra feia bé; en circumstàncies així certes besties no poden tolerar-se. Amb l'inecessants que ven ara, potser s'hauran d'admetre sempre.

Repetixo que el llibre em si és de molt mal gust i impropï d'aquests temps, de dos lluitadors proletaris, de la mateixa organització i per couble carregat d'errades, de impunita i d'alguna falta d'ortografia.

Com permet això el partit socialista i la II Internacional? És inadmissible.

I per acabar cal dir que el llibre és d'una mala bona llista de la baixera i de la intèrrega política que impera en el ministeri; de les ambicions, dels descontentats, dels miserables, dels envejosos i dels traïdors que hi ha pertot. És veritablement deplorable.

Dimecres, dia 21 de febrer.

He sortit novament a passejar amb l'Odette, la qual he trobat prop del campament seguit a que havia pujat més d'hora que de costum; la causa era que el seu parentre havia sortit de casa i com que no tenia res que fer va pujar abans d'hora.

Quan l'he albirada de lluny sempre ja cap avall novament, veient-se que ja no hagués passat per algun altre camí. Seguidament després del encounter heu anat a deixar una revista i un paquetet per un venturer de part de la negra, al lloc del dumenje passat, car ell estava.

A la poca estona que estàvem junts ha arribat un fama, dient-me que el comandant francès

veïa aquesta tarda i que m'afropés al Camp per si em demanava. Així ho hem fet i a la poca estona ja ha format en fama amb l'alumna correspondida.

Precisament la visita ha estat breu, car el comandant no volia veure el oficial; volia veure per la seva col·lecció fidel·lística, sobretot aquest francès especial per refugiats que porta la D. com a distintiu.

Poc després he retornat prop de l'Octubre i hem esperat una gran estona que el comandant marxés per allunyar-nos del Camp. Durant aquest interval hem donat la lliçó d'espanyol, en la qual he guanyat progressos. Una cosa que m'ha agradat molt ha estat una oració posada per ella, tota en castellà, sense un marroquí en un accent, al final dels exercicis. Deia així: "Señor Profesor, qué picura soy de su discípulo." Una altra més avall deia encara: "Respuesta."

És com he comprovat vèries vegades, vertades molt bones i en què els plens de gràcia en xistos, i en sentits.

També hi he fet un petit croquis del Camp de concentració de Jersópolis, car en tenia una idea molt vaga del que era una camp d'aquesta mena i hem parlat un xic també sobre el nostre cas; no gaire però, jaix que no m'agrada pas massa deparar a qui no voldria que es pogués creure que jo tracto de fer propaganda amb ella.

Una cosa que no entenc és que sobre la nostra

situació com sap per les coses que en ha deuenent sobre la vida etc, possibilitats econòmiques, etc., dues vegades que li he fet encirrelat quasi obligats, almenys el primer, jo els hi he pagat religiosament i ella ha acceptat de sincer sense ni un sol refús ni de cortesia. Això em sorprèn més que per res, per què en tots els altres casos de contacte amb l'element civil francès, sempre hi ha la consideració a de nostra dissortada situació, car cal aconseguir que els que cerquen el nostre contacte és que coneixen o volen conèixer el nostre viure.

Un contracte és ja el paquetet de la meua d'eu; aquest detall ella no l'ha fet encir; i encir que jo no puc eludir el meu egoisme, asseguraria que és més important per mi el detall que el fet material i el seu import. En tot això, potser, incondicionalment pensant, hi ha una barreja d'orgull ferit, de prurit, d'egoisme, de detall, de consideració, etc. etc.

Dijous, dia 22 de febrer.

Alir l'Odette tingué una discreta forma de recordar-me l'incident de fa un mes a París; la forma per la causa de llavors mateix: la menstruació; les acusacions a la cara i al... Hi ha què d'uns ussús viciats i beros i alguna que altra revolcada.

El correu m'ha portat una llarga lletre de l'Elisabeth, plena de xistes de molt bon gust i algun

de força segona intenció. Es lamenta una vegada més de que no vagi de permís i em dir que m'enviaran el certificat "d'liberement" si no iet em mana això.

Una altra lletra és d'en Zubero, plena també de coses vistes i una mica més xarxaranes que les del' Elisabeth, però que en l'heu fet riure una bona estona.

M'oblidava de dir que l'Elisabeth té un detall molt bo que contrasta amb l'Odette: Parlant de la meua vida veí em dir que és una llostrina que no s'atigui més apropi per poquer-me érer útil en tasques tan feuliers de bond com rentar, cosir, plaurar, etc.; i em dir que si fos possible fer-los arribar per la roia seria li seria un gust fer-me aqueixes tasques.

L'Odette, pel contrari, se s'ha informat precisament sobre aquest cas i quasi amagararia que la deixat entreure que no s'oferia pel cas de la poca harmonia que hi ha a una casa; l'hostilitat del seu pare envers mi; però res més. Fo gran enumerat dels detalls, ho he copiat.

Dissabte, dia 27 de febrer.

S'ha fet una petita modificació a l'interior de la nostra barraca que l'ha millorat un pic de condicions: L'oficina, que quedava abans feter i massa gran, ha estat reduïda, deminant el passadís i així ha tot un menjador on hi cabem prou bé tots nosaltres.

D'aquesta feroç l'una guanyat els tres departaments en independència unites: Sorinori, unciades i oficius.

El dia en total, net d'extraordinari. Ahir varem començar a estudiar anglès ja me fic en vistes a continuar-lo seriósament, si en Barriker, que regent d'Escola, és el que en sap més, té un accret acceptable.

Don quant a l'italià va endavant força bé malgrat que estudiar-lo en una gramàtica escrita en francès presenta més dificultats. L'italià seria ideal estudiar-lo en una gramàtica en català; també en castellà molt més que en francès.

Bot fa preveure si no venen comets inesperats que el bon temps vindrà plenament aviat. Avui mateix fa al que els francesos anomenen un "beau jour"; a la millor deuria li obria per ploure i nevar, car no cal oblidar que deuria es "Dimenge".

I tot parlant de dimenges i passejades cal consignar una cosa interessant que potser esdevindrà molesta: Ahir arribaren ací un destacament de soldats francesos de la classe del 1259 que de tot feien la cara menys de soldats. Aquest individus crec que tenen com a missió fer un servei de patrulles a través del bosc per vigilar constantment el dipòsit de municions i no sé per què em sembla que ens vigilaran a nosaltres. Naturalment, si això esdevé, jo en puc sortir dels més perjudicats. Lurè en farem; aquest couy de gent volen continuar fent

coses que resulten arbitrarietats; jo, però, se ho fau amb molt de filosòficament i amb molta calma; què hi vols fer? Einc ja sobradament definit el nostre "rapport" amb ell; no és gens grat, mes... jo no en vinc la culpa; són ells que ho han volgut.

El cas particular amb la possible prohibició de passejar pel bosc, no em preocupa en absolut; ja es superarà o si no... mala sort. "A otra casa; buena stro."

Es fan també comentaris (nooement el famós "buló") que un cop plenes les càntules de municions, marxarem d'aquí; quan es parla d'això algú em miren a mi maliciosament per veure si deu (haha) expressió de disgust, i jo em quedo tan fred; no em preocupa el més mínim, el si fent un gran esforç aconseguís abirar un perspectiva semblant, l'esperit de buvetat i d'aventura supera a l'egoisme de les meves relacions amb l'Odette, tota vegada que aquest personatge que fa tantes víctimes i idiotes tant bonet anomenat amar, en es deixa veure per part anera.olla, no sé; diu que sí.

A mi l'autor me'n va juzgar ^{una} de fersa pesada quan el cas de l'Estrella; clar! llavors era un ninnyó jove, feble i inexperimental; i el desverganyit em féu la seva víctima en lluita desigual. Em féu molt de mal; em vaig portar ben anoverat del combat, mes

460
sortosament no vençut i en aquella expansió dolorosíssima, barrera de renúncia a la dona i de no acceptabilitat ferida, vaig vèncer jo; em costà però vaig ésser vençedor.

Des de llavors encara, "aquella retirada estratègica amb grans pèrdues" m'envanjà molt, fent-me més fort i desconfiat. Una sola vegada he tornat a retrobar l'amor després d'aquella batalla de trista memòria. Ah! però; ara, de potència a potència, fredament, vènte deixar-me envair el meu territori. Al final, no obstant, i degut al meu mal material de guerra (camp de concentració, convalescència, fam.) ell, l'amor, s'emportà algun èxit sobre mi; en definitiva però, una pau unitària sense vençut ni vençedor colofà el fet, car la meua renúncia a la dona, ara, era cosa que rebia des d'un principi i per tant sempre m'ho vaig mirar per aquest espill.

El primer meu contacte després d'aquest cas és tan insignificant (almenys per ara) com els que requieren al primer. Cal dir, però, que cada dia el material "bèl·lic" per no deixar-me envanjar per l'ouero és de més bona qualitat. Enganjar, en feu quic's bé.

Dimenge, dia 27 de febrer.

L'Odette ha vingut avui contenta com de costum, portant varies coses per contar-me i altre, tante,

lletres, no pas totes perfectes; per un noues u'hi havia una que no era pas gaire llarga, mes molt interessant:

D'una manera molt correcta i aprofitant que admet ésser la meua correctora de francès, sobretot de sintaxi, **reconeix** que per guanyar el meu afecte cal, que sé jo, el que ella creu que cal fer; l'important és que ven a son ma compte per la meua actitud i lletres, que jo no l'estimo com sóc capaç de fer bo a algun cop com jo exigeixo en aquests casos, i que ella no renuncia a mereixer el meu amor; aspira o obté el i creu "que arribarà, potes, a ésser mereixedora del meu..."

Aquest punt li agrado molt, car així posem ben en clar la nostra situació. Tant estimo jo i veull la sinceritat, la noblesa i la lògica, que aquestes qualitats al presentar-les-li velle, arriben a desarmar-me a vegades totalment d'artificis sociotèrics u individuals, i fins i tot, la meua devoció implica un principi sinceríssim de consideració i afecte.

Tant m'ha satisfet aquest paràgraf que idlluc em sembla que a consciència d'ell he augmentat la quantitat d'estima que pogués sentir per ella.

No sé si ella a l'escriure això ha obrat moralment u no; el principal és que reconeixi el fet. Ara bé; la meua acció pot ésser interpretada de dues formes distintes: una que veritablement intenta guanyar-me per totes les coses que una dona és capaç d'escriure contra l'home

a fi de fer-se el vell; en un mot: aconseguir enamorar-me, i l'altre que no vulgui renunciar bruscament a l'encant que la meua persona i el meu contacte puguen produir-li.

Sigui com sigui li conveniu; si aconseguís estimar-la molt, no tindria inconvenient en unificar ambdues videtes, car a més que ella es mereix que l'estimeu, per la seva intel·ligència és capaç d'assimilar una sèrie de coses que contribueixen a una bona part del meu caràcter; després, la seva formació espiritual, malgrat els pocs contactes de tipus ideològic, eren que ~~estava~~ molt receptible a confrontar-se amb la meua.

Aquesta tarda he arribat on no es pot passar ja més enllà; la resistència per part d'ella ha estat breu, i mal no he volgut entrar definitivament per noves portes de seguretats anticoncepcionals i fins i tot perquè en aquell moment només el pensar en l'acte em feia imaginar que jo esdevenia un bàrbar i un covard.

Per sé que aquest gravit molts no el senten ni potser no el sentia ella mateixa, ni potser el sentiré jo un altre dia; mes omni ha estat així. Després, clar, un sento cap desig de paternitat.

Un espanyol fa grans progressos; ja tradueix força bé i amb l'ajuda del diccionari no comprèn tot; inclús ha traduït la letra que en Ventura va transmetre a la negra.

Sobre la presentació d'algunes qüestions per part d'ella que com veia, fins ara ha estat nul, n'he tret una mitja conclusió avui: que sembla hi ha l'intent per part d'ella repetir, com de prova o d'estudi, per si de cas jo una què costa la meua presentació actual, un caràcter adulador o fals. M'ha fet constar el seu desacord amb la lletra plena de mots aduladors i bruts de fons que en Ventura emia a la meua.

Enfi, això no vol dir pas un concepte difinitiu; cal anotar també que m'ha agradat aquest jui seu que està d'acord amb el meu.

Dijous, dia 29 de febrer.

Amb una resposta a la darrera lletra de l'Odette, vaig sortir aliviar trobar la al base. La meua resposta va girar quasi tota entorn de la seva i sobretot en allò que fa referència a les meues relacions.

Després vam trobar el bell lloc que hi ha un mig del base; venia acompanyada de la meua amiga Joana. Com en les anteriors vintes primer ens explicàvem les noves intencions tot pujant fins el camp a cenar en Joana; poc després quan aquest ja s'havia aparellat amb la Joana, nosaltres vàrem baixar moment fínt a situar nos en un bon lloc discret i deliciós.

871
No sabria dir si degut a què alior s'ingrèu seure
obrie i per tant lluint el seu emperifec còs o bé a l'in-
fluència de la seva última lletra, que la vaig tro-
bar més interessant que mai. La tarda que feu poc més
o menys com l'anterior, s'ingrèu un atractiu nou per
mi, m'atraia més que cap dia.

Éls seus acoblats continuen essent tan graciosos com
sempre; té sortides plenes d'estúcia aquada que et
fan riure de molt bona gana; aquest fet per si
sol, té un bon atractiu i et l'empeny, no cal oblidar
que alior es podia veure que el seu cos està molt
ben fet; l'únic que té que no li està gens bé és
un nostre forca pole de pel musti. Tot l'altre fema
un bon conjunt: cara bonica, molt ben feta i
simpatiquíssima, bona i bella cabellera, bons i dol-
ços pits, poder una mica massa grosses i poder
una mica massa fluijot, tipus de presentació molt
formidable com a dona amb uns carns durs i
aprietes. El que poder realza més de tot el seu cos són
les carnes, les quals són de les més ben fetes que he
vist. Els ulls no són pas molt grans, regulars, però
plens d'una vivera i d'una expressió extraordinària; una
altra cosa que és molt ben feta és la boca i llavis;
les dents no tant.

En resum, la tarda d'alior feu molt interessant
i ben acompanyada d'una vesprada primaverol, que

ajudava a fer la passejada més necessària i el passeige
més bell.

Prop de les vuit entrava de nou al Camp on m'hi
estava arremada una sorpresa ben desagradable: Du-
rant la meua absència el cap francès, en Chevalier,
em demanà i al dir-li que no hi era va ésser en el
moment de deixar-li entendre que, probablement com no
dubto que està del cas, estava a passejar amb ella.
No sé si es va enfadar o no, el cas és que poc des-
prés després el capter-capellà (el qual va veure un
dimenge passejant) portava una nota de "service"
que deia que s'havien existit quatre espions a les
vorerres del poble acompanyats de claus, i que es
recordava per última vegada que estava absoluta-
ment prohibit sortir del Camp, amenaçant en
prendre sancions disciplinàries.

Aquest tret que anava per uns altres tingui la vir-
tut de fer dos blaus i naturalment em toia el dis-
par a mi. De fet, doncs, el règim d'aquí de llibertat
és pitjor que el del camp de l'epifonda, car el camp d'aquí
és molt més petit i segons aquesta nota no podem
rebre visites com ho veníem fent alguna vegada
autoritzades oficialment

Aquesta "nota de service" és tot un document per
la història contra les arbitriietats del règim que se
gaudim quan està decretat per nosaltres un altre

i uns drets; no ens expliquen ni el règim de caserna ni el de camp de concentració, ni el de companyia disciplinària, ni res; ens tenen, de fet, com uns inferiors i tracten d'evitar el nostre contacte amb ells. Trecure definir-se, així, complint això usual-tes o no el que tenen disposat, són la immensa majoria dels espanyols d'aquí uns lleugers, més lleugers que els que estan en els Camps del Nord.

De totes maneres, la rèplica que estat demanada per part nostra: un nou "rapport" fixant-li la data del principal decret que ens fa referència, he entregat aquest matí. Si ara volen seguir la seva lògica demanda, ens han de concretar punts; si volen fer arbitrarietats i prendre represàlies poden fer-ho també; l'escollir està en ells, perquè l'escolliment tindrà darrera d'ell el nostre concepte i si obren amb la consciència aquesta farà partit amb nosaltres.

Dimenge passat, a l'Odessa, vaig encarregar-li que esbrinés un desenllaç d'aquest desenllaç per un francès que temps ha vivia aquí i que ara està prop d'una altra companyia d'espanyols. Ella, aprofitant anar al matí, partí en bicicleta vers el poble que feia d'ací, i malgrat fer uns deu anys que això es-decingué i viure ja una sola persona que concebia a la "interfecta", una dona en el clan, amb tota discreció i arribant de tot, retornant amb uns

informes esplèndids, demostrant una astúcia política o periodista molt important.

Però el colofó formidable és que finalda la seva tasca, feres el cafè a casa de l'amable informant, com aquell qui dona la nova a la redacció del diari i al commissariat de policia, esrigué un torça en castellà des d'ella, donant compte, i per tallar el curreu de Brettenille es signà Olga. La foto humorística, la torça i la sorpresa en si, m'ha erit molt agraable.

Cal dir que ahir, ella ja m'invienà quelcom, mes no descobrí gens la faccía.

Divendres, dia 1er de març del 1940.

Acabo de llegir un llibre del Dr. Maudsley sobre la força de la voluntat i la ment sobretot, titulat Pau, Poder i Abundància. L'obra en total és interessant encara que en alguns coses no hi estic d'acord particularment en la qüestió religiós. Sobre l'autosugestió, sugestió, voluntat, domini de les passions, etc. m'ha erit coses que jo no m'adiveto sinó que algunes les practico amb força facilitat; tantmateix en algunes particularitats em puc millorar quelcom i vee que hi arribaré. El que més m'agradaria és dominar per complet els efectes de l'emboció en quant a l'alteració que produex en el meu organisme; és molt difícil

degut al meu sistema nerviós molt susceptible a l'altoració; Tant és així que em considero vencedor de tots les altres deficiències i d'aquesta amb un remarkable èxit ja estaria contentíssim, car sé el rebel que és.

Vaig escriure al Consolat de Itàlia a l'Haure per veure si em transmetien alguna cosa per llegir en italià i efectivament, ahir vaig rebre un paquet amb llibres de propaganda i, sense ment, encavats tots al origen imperant i al seu cap. Això, però, és el menys important; l'interessant és llegir.

El Consol em diu que esrigui al Ministeri de la Cultura Popular a Roma que ell poden facilitar-me millor el que demanava.

Dissabte, dia 2 de març.

Avui he escrit ja la primera lletra tota en italià pel Ministeri de Cultura de Roma. M'ha costat un tic difícil degut a que encara no heu arribat a l'estudi de cap verb. Justament fa avui un mes i dotze dies que varem començar a estudiar-lo cinc, a lliçó diària, anomenada per nosaltres mateixos a falta de professor. Vairt dies per vaires causes i hem eludida; inclús alguns se n'han anat fins el punt que tres han fet retirada estratègica, restant solament en Padilla i jo.

Hem rebut la resposta al "rapport" del dia 29. Es veu que ha fet el seu efecte per la forma en què responen. En el que fa referència a les nostres demandes el limita a contestar en termes militars algunes coses que se li demanen i en quant a l'important sobre el nostre règim i legislació diu que la nostra demanda veu al Comandament.

Una cosa curiosa és que ens diu que les nostres sortides a Bretteville foren suspeses pel que ens teníem per culpa del marquès - aleshores el qual aconseguí acumular mentides i confabulacions per portar a terme el seu orgull. I clar, un marquès pot més que un comandant...

Dimenge, dia 3 de març.

La passejada d'avi amb l'Odette ha estat interessant, ni bé no tant com la Barrera vegada; l'event aquell ha aparegut, mal en part, ben xic minorat en referència al diners passat. És més que altra cosa l'event i l'atracció de la comu que en això és bastant interessant, car una vegada més he pogut comprovar que el seu cos és, ultra ben fet, de carnis molt obertes i dures.

Hem parlat i fet com les darreres visites poc més o menys. Ella oposa un tipus de resistència que es veu ben fàcilment. Per cert, parlant d'això hem arribat

874
a un punt on ella m'ha dit que per aquestes contrades
és molt corrent que les mares quan es començen a criar ja
un infant; és tan gran aquesta proporció que m'ha dit
que s'eleva a les tres quartes parts. El més horrible és que
moltes vegades, elles no es creuen amb els veritables pares
de llurs infants i que llavors els marits arraconats
s'adopten i reconeixen com a propis aquells fills
bessos. Concretament m'ha explicat un cas la mar
d'immoral.

Jo li he fet constar la meua sinceritat en
aquest sentit així com també la manca de verita-
ble ajut a l'infant per de la ^{part} col·lectivitat. En pri-
mer lloc li he dit que no es deu haver de procrear
per vici o per luxúria; per ignorància o fam d'ex-
plotació dels fills; tota aquesta forma de procrear,
el més actualment, estan en desordre amb un total-
ment. La paternitat vinguda per ignorància és una
llengüera impardonable; per vici o per luxúria és
un crim execrable; per set d'exploació dels fills és
una injustícia de les més grans feta al fruit de
l'amor i un molt indigne nou sistema d'esclavat-
ge. La paternitat per noble desig i rebuement és
una cosa sublim, pura i natural. Ah! però,
aquest tan gran do de la natura, és, en virtut
de la mentida de la societat, una cosa poques
vegades accessible pleürament entre la gran ma-

goria de necessitats.

Jo heu sentit moralment fora si algun dia arribo o que arribar a enervar moralment, a consciència, per desig i voluntat mística. Tot el que no s'emborça d'uns d'aquest principi perquè no és moral ni digne.

Ella manifesta la unitat de criteri sobre aquest particular amb mi. L'autenticitat, deia amb molta naturalitat com arribaven fins aquests coses les coses d'aquesta terra, és que deixava entendre que així és que el va ràpidament és la possessió del cos sense preocupar-se pel molt del fruit ni la vida a vegades miserable en molts aspectes d'aquest fruit. Pel contrari, a mi, m'interessa molt el fruit ni veure, i em remordiria moltíssim un fruit impur. Potser, com a conseqüència d'aquest concepte, ella es trobarà en el fons, inratificada de les nostres relacions de vege, o millor incompleta; però ho prefereixo al perill d'una engendrarem per pler, com amb ella, sense un sentit cap desig de procrear i per tant em molestarà enormement que ara jo donés vida a un ésser que no sentís per cap concepte.

Dilluns, dia 4 de març.

Sembla que retorna el bon temps; sembla ho séllò que sembla un dia magnífic clar i esclatant de

879
ref. No obstant, avui feia un temps ben cru i oïdura
la gelat força.

Dijous, dia 4 de març.

Dilluns al vespre comencarem definitivament les classes
d'anglès amb força interès. Tenem ja fets una bona
continuació.

Dimarts no passa res d'extraordinari. Dimecres al ma-
tí vaig aprofitar-ho amb un tros de sabó que em van
donar, per rentar un pic de roba i per banyar-me.

Avui, dijous, fa un dia força cru i com que
per veure-li cal tenir les finestres obertes de bot a bot,
no fa temperatura per escriure. Durant la tarda
però, encara he vaig aprofitar per respondre la dux-
nera lletra de l'Odette, la qual cosa no havia fet abans
del dimecres i que per cert causa prou estranyesa a
ella al·lir a la tarda.

La visita d'al·lir fou poc més o menys com les
anteriors.

Dimecres, dia 5 de març.

Feia uns dies que havia escrit al Comitè de Cariti-
tation demanant-li uns col·lotets, pasta dents i sabó
per rentar la roba, car un tros del sabó va molt
malament. Avui he rebut un paquetet amb tot el
demanat, si bé el sabó amb el qual d'èsser de roba és

d'ins personal.

L'letre de l'Elisabette molt amable i on en hi anuncia un jaquet.

Aquests francos es fan molt petits de successell amb el servici nacional de la beguda; és una gran clàstima éque quan tots vegin igual. Tu coneix i no se coneix que semblava impossible que els també pogueren arribar tan fàcilment al lamentable estat de l'embriac; mes després ho vist que distorsionament en arribaven. Altres mateix, prop de veïns ant entra ren al nostre domini en Juri, un municipal de legis que no em sorprenqué tant i un sergent que aquest sí que em sorprenqué, or tots es veuen completament begut. L'ún paper més trist fer això amb tanta amicitat com ho fan! D'aquest sergent almenys no m'ho esperava, me'l imaginava més íntegre, més ferm, poder no temptar-me.

Aquest mateix viui de la beguda és una gran taca per França, puix que he pogut comprovar que és general per tot.

Dissabte, dia 9 de març.

Ten records força d'ava fa un any que entrava a septfrens; me'n records amb un detall tal com si fos ahir; sobretot del despartor d'avió amb una senyora infansidèria.

Aquesta nit passada feu per la gran majoria
des que estàvem allà, de les més cruel: plorant tota
la nit: veure cap sospit. Jo, però, no ho faré
pas entre els pitjors, ara que així d'aquí és molt
miller i sobretotament veu el temps es porta
bé.

Bullon d'un paquet l'Elisbeth m'envia vint
i cinc francs. M'ha sorprès aquesta tramesa per
dues causes: perquè em veia que era un paquet
i per ^{què} sento tanta recança de que em trameti
diners, malgrat que m'aniran molt bé.

He rebut una nova i simpàtica tarja de l'Ort.
te escrita des de Casen el divendres, escrita en es.
paujol i sense una falta. D'aquesta es veu
digne en la visita de l'encuentat dia. És formidable!

Dimenge, dia 10 març.

El matí he anat a Mauld, estació per la qual va-
rem arribar, a veure com es descarreguen els obusos i de
pas, convidat a menjar un gran àpat sub couill. El
dinar ha estat força bo i abundant; en haver però, cal
dir que m'he fet el meu paper, car fa molts dies que
finc una fam formidable.

Avit ja feren un altre copar sub couill d'oli
més bo. No cal dir que aquestes besties són del bosc
el qual n'està ple i a la casa de les quals n'hi ven,

malgrat la prohibició, més d'un, amb no poca maestria.

Comi per dinar teníem gallina cueta com que no volia refusar la invitació a l'estació, el menjar a base d'aquesta "gallinera" resta per una altra ocasió.

Quan he retornat de l'estació m'he trobat amb una nova lletra de l'Elisabete que com he respost a a l'instant era acompanyada de una altra d'en Pere, la qual m'ha satisfet car em diu entre altres coses que han anat ja a veure el pare: la mare, la Srta. Mercedes i ell; també han aprofitat per viatjar en Eotarra i en Pedron, desprenent-se d'aquest darrer que és possible fagi quelcom en bé del pare. No cal dir com ha estat content el pobre.

Sobre el Delfí, em diuen que ja està a l'oficina en un batalló de treballadors: que la Pouçeta ja ha començat a treballar en una botiga de tantes i cinquants quaranta penetes retencions. Aquesta nova de la Pouçeta m'agrada molt car ella sempre s'eministra pel camí d'un treball que està força bé.

També em diu en Pere que si fue marxar a l'Argentina que se n'alegrarien molt tots i que em transmetran l'adreça d'una gran parenta nostra que en l'eu allà ja fa molts anys.

Aquesta tarda he sortit amb l'Isabelle a l'hora destinada. Seguidament, tot passejant, hem emprès via vert un loc discret on el primer que hem fet és

profunditzar-los més i més en les nostres relacions co-
nals que arriben quasi a la perfecció. Després de par-
lar com de costura ben donat la lliçó i al final
dels exercicis hi ha posat un altre interessant punt
tot en espanyol.

La tarda d'avui és potser tan bona com la del
dia 28 del prof. passat mes.

Dimecres, dia 11 de març. Vil·luní.

He contestat a casa la lletra rebuda ahir, bastant
extensament. A més a més se'ns fa el mateix a l'Elisabete
i a l'Odette. I m'he rebut una de ben llarga de la Petito.

Digue de memòria el més a no ésser que està fent
un bell "jour", un veritable dia de primavera.

S'està acabant els treballs dels obrers en aquest lloc
i aviat totes les càl·lules estaran plenes, segurament a
questa setmana. Suscitant aquesta conversa en Cheva-
lier m'ha dit que és possible que part de la "Compagnie"
marxi a un altre indret del mateix departament,
però que allí hi deu restar part també dels espanyols
per l'entreteniment de la municció. Curiu'm'ha dit
en concret no li ha res, ni el mateix comandant lo sap.

Dimecres, dia 13 de març.

He parlat amb l'Odette; sembla contentat molt bé
mes no m'he acabat tant, la fi ha estat quasi

catastròfica: Després d'haver fet foc més o menys com cada dia, hem començat a parlar del matrimoni, llurs relacions, concepcions, etc. Jo he exposat les meues opinions tal com són les quals en part no li han plagut gaire; degut a això jo li he dit que precisés ~~el~~ les meues disconformitats per posar-les en clar i en concret i si era possible coincidir. Aquest fet ha donat motiu a un ennuviament per part d'ella prolongat potser nostra seguit a què és quasi sempre dolgut sentir-se minuat quan hom està trist. Davant la meua insistència de precisos ha dit entre altres petites coses gent transcendents que allò que no li plaia de mi, ja m'ho havia dit per lletra. Tot seguit se interpretat que es referia a la famosa lletra sobre el fer que la frequentava. Per la meua part jo no he estat potèmic per mes causes: per no ésser del col en relació amb la conversa que m'invocem i per què tenia el propòsit d' esclarir això per lletra més bé, tota vegada que ella no pot dir que jo l'hagi fondeïda sense pleterament encara, i no per per manca d'ociós puix que varies vegades ha estat en el meu total domini, sinó més que per ve per manca de regure tot anticoneceptiuals.

El fet és que m'he causat de preguntar-la que precisés i així mateix dia conseqüent fer-me posar verios, cosa que quan hi arribo, després em resta

un bon fiu per tornar endarrera. Així doncs, hem caminat llarga estona sense dir-nos un sol mot abreviat com de costum; però ha vingut un moment que, degut al terreny en pas gaire accidentat, mes el suficient per veure l'entrió, i se deixa da sola i hem continuat marxant referats. Fox després d'he dit n'volia donar la lletra i m'ha respost que com jo volgués; naturalment, i hem donada, mes un cop acabada, altra volta el silenci; quatre mots per part d'ambdós d'absoluta correcció per feti per les exigències i res més. I així fins al moment del coniat, llavors, ella s'ha apropat per donar-me un bes i jo no he refusat, mes li se dit si estava contenta de la passejada, en to de xpte; llavors, s'ha posat més trista encara, tant que ha dit un "Bonsoir" que no li ha sortit de la garga i veu que plorant ha girat veu la carretera. Quan he vist això, jo, malgrat tot, m'han ^{vingut} gran intencions de anar darrera d'ella abraçar-la i besar-la, car em dolia molt que marxés així, però no ho he fet.

Aquesta mateixa nit li se escrit una llarga carta on li ratifico els meus conceptes i laments l'ent. jós incident.

No hem quedat en veure'ns dimenge, però crec que trijarà igual; dimeny jo hi aniré si no hi ha res de nou, i veurem què passa.

Dijous, dia 14 de març.

La premsa d'avui porta la terminació de la guerra de Finlàndia amb una pau signada a Moscu que dona a la U. R. S. S. un resultat que pot més o menys tot el que era el seu objectiu: tot d'itine de Carèlia i llac Lagoda, un territori no molt gran al nord de l'altitud llac, alguna cosa a la regió de Petrus i la península d'Hangò amb les illes de les rodalies, com llagoda per trenta anys amb un pagament de vuit milions de marcs finlandesos per any.

Dimecres, dia 15 de març.

La vegea m'ha portat una lletra de l'Odette on veu es notenaf, parla de la tarda del dimecres en un terreny que dona la culpa de l'esdevingut a la seva manca d'intel·ligència i finalment inclou recula que vulgui deixar entreveure que una ruptura seria el millor cosa la nostra diu potser incompatible. Ara el que no sé és si la intimitat és seriosa o bé no més per provar-me; jo penso d'ledir-la i si col con-vetar-la encara que la ruptura vingui i malgrat que en el fons, ara, me sobria greu, greu enc que per egoisme a perdre aquesta distracció i fins i tot encant. Autòmatix, però, una lleial conducta que es mereix no em seria veul·lar en la forma d'obrar.

Dissabte, dia 16 de març.

Per primera vegada després de la prohibició d'amar a Presteville, que avui li he anat. Ha estat per fer d'interpret entre els gendarmes i un espanyol que treballa a les condicions al qual li heu robat la moteta.

Hi he anat amb el cotxe d'en Chevassier i he retornat amb el mateix sense tenir temps ni d'entrar a la plaça.

Diumenge, dia 17 de març.

Puntualment he vingut l'Olette a l'hora acordada. El que he notat primer ha estat que venia amb una cara completament transformada com si estés malalta; tant és així que no m'he pogut estar de preguntar-li al qual ella he respost negativament.

Primerament, abans d'entrar en el seriós hem parlat un xic de banalitats tot caminant vers l'interior del bosc. A la fi, però li hem entrat i en la explicat l'ocorregut des del dimarts fins al moment de retrobar-nos. Primerament reconeix que la causa de l'incident la té ella, però que malgrat això s'excusava com mai havia fet sofrint un gran disgust. Arribà fins a tal punt el seu desconsol que considerà que haviem de rompre per què ella es veia que ja no podia ésser seu dignat, ogeus ella, a la meua ulturna i a la meua intel·ligència, i encara

a una sèrie de coses més que ni ella mateixa sabia explicar-se aquesta tarda per l'irreal que era. Després d'haver llegit la nova darrera, encara en el fons creia més en la convicció de sempre, car es donava més compte de la distància que ens separava culturalment, més per no fer-ho i per saturar-se amb les noves anteriors lletres abans d'escriure'm o fi de dominar la seva còlera, es disposà a llegir-les totes i anà a cercar-les; oh però, de cap manera trobava la clau de la caixa on les guarda i never volgué esperar més truncà el pauc i llegí, llegí... A la fi, es disposà a escriure i ensejant la lectura, digué encara tantes bestieses que es veié obligada a reman-la i a no escriure'm. Din que volia continuar com amics, no, sense; estendiscut l'espangol, amb mi o sola; en fi no sabia com.

Juan pujà encara veia amb la ràbia i el dolor anterior disposada a portar a terme una conducta ben diferent de la seguida; més en la confusió que al veure'm restà desarmada.

La reconciliació ha estat lenta però com és natural dolça i d'illuc sentimental. A la fi sem marxat satisfet i feliç.

La causa de la seva cara trista era seguida en part a què havia començat a reconstruir.

Dimecres, dia 20 de març.

Quan se arribà a l'estany ja se trobà a l'Odette asseguda a la soca d'un arbre. Com de costum sem em, però tot seguint la passejada evidents-ment per l'interior del boc feu arribar al mateix, al mateix lloc del dimenge prop. passat. Una cop ell i ajarrat com les anteriors vegades sem començà la batalla del bes tan furiosa com d'habitual.

Com sigui que encara estava en la menstruació jo no la tocava d'aquelles parts, més ella, en un moment de deng s'ha retirat la tovallola higiènica. Aquest gest m'ha obligat davant també del meu deng, al coste normal; ella s'ha posat en una posició de les més còmodes entre les modes pel coste normal, és a dir: un fic millor que els altres dies, i, m'ha anat, d'una manera que podríem dir completa.

Després d'aquest primer acte m'he ingerit una mica d'agua higiènica i un pic anti-concepcional a un petit rierol proper. Hi sem anat tots dos, més en el moment de l'acte m'he retirat amb l'excusa d'anar a cercar els llibres que havíem deixat al lloc de partida. Poc després venia satisfeta i contenta dient que estava fet. Jo no se quedat per veure començant de l'efectivitat pel ràpid que ha estat. Finalment, sem retornat quasi al mateix

lloc. Una vegada allí, m'ha dit que seria convenient enterrar la tovallola higiènica que estava bruta i m'volia portar-la a casa. He fet un forat a terra amb una branca i l'hem enterrada. Finalment això hem convencut de nou a benar-nos i altra volta el mateix, però aquesta vegada a fora.

La resta de la tarda l'hem passada demunt la llisc d'espanyol i estant abraçats i ajassats. A l'hora de costum, felixos i contents hem pres comiat.

M'ha demanat una carta on lamenta una vegada més la seva actitud de fa vint dies i fins i tot em prega insistentment que li retorni, per cremar-la, la famosa lletra on parlava de la sutura, car se n'embarceix molt d'haver ^{la} escrit aquest que estava sota el domini de la passió.

El tinent Bevozier m'ha demanat dues vegades durant la meua absència, restant intrigat i segat l'Escoda no gaire content. Demia pensó excusar-me i dir-li la causa; preferixo dir-li la veritat encara que pugui ospitar el que no és.

Dijous, dia 21 de març.

Comencem la primavera amb un dia força bo i cal esperar que continuï.

He rebut avui lletra d'en Llobera el qual

faia sempre que no se barreja escrit. Deu que la
estat univert.

El més important és que la noia a veure el
pare sin en deu dies quatre vegades. També em
contesta que hi han més el front i una murga etc.
sa cosa que encara jo no sabia. Finalment em
fa saber que un Pedrón també viurà a veure'l.

L'Elizabeth sempre ha estat amb una de
cava i amb l'ambibilitat de costum.

La premsa d'ovni porta la crisi total del
govern Doladier com a conseqüència d'una mo-
tació d'ahir a la Cambra dels Diputats, en la qual
va obtenir 240 vots a favor, un en contra i
300 abstencions. Davant d'aquesta desaprovació el go-
vern ha fet el que devia: dimetir. La crisi és
delicada en aquestes circumstàncies.

A Anglaterra també es parla d'un gabinet de
guerra...

Per altra banda cal recordar que ahir partí
vers Amèrica el subsecretari d'Estat de Washington,
Mr. Sumner Welles, el qual havia vingut en missió
especial a Europa per visitar els governs de Rússia,
Alemanya, França i Anglaterra. A Rússia visità
el rei, Mussolini i el papa. A Berlín Hitler, a Pa-
rís Doladier i Lebrun entre altres; a Londres el
rei i Chamberlain. Finalment tornà a Po-

ma en feu diverses visites més. Abans de fer la car-
 rera Mussolini i Bianco anava a trobar a en Itàlia
 del nord, li Hitler i en Ribbentrop.

Farem el "rapport" que ara en summer farà
 a en Roosevelt.

Dissabte, dia 27 de març.

Amb motiu d'acompanyar un company de
 la Compagnia que portia vers Santo Domingo, se anà
 aquest matí a Caen. El viatge ha estat ràpid i sense
 ocure gran cosa. A l'hora de dinar tornava a
 casa meua.

No se fet però més que arribar quan en San-
 dit que en Camino, un firot cuiner que feia molt
 temps treballava per marxar a "Mèxic", havia un-
 requit per fi tenir. So tot a punt. Li se anà a dir
 seguidament a en Cavalier i aquesta mateixa tar-
 da dem retornat de nou a la ciutat, unes el viat-
 ge bon fic millor. Heu feres tres cafès amb llet,
 se fanyat i fins i tot se acceptat un petit regalet
 i una postal pel proper cumpleaños de l'Odette.

La crisi governamental francesa s'ha
 manifestat amb una mena de govern semblant
 a l'anterior, presidit pel que fan ministre de fi-
 nances Reynaud i en el que hi forma part un
 a ministre de la guerra l'altre president dimissionari

Saladit.

Entenc que no eson gaire bé aquest gest de l'antic president que admeti en el govern successiu un càrrec inferior al que tenia i tracti més quan el nou ministeri es potser el culpable de la seva dimissió. Personalment és deifor la seva en no gaire bon lloc, admetre la seva ineptitud.

La presentació d'aquest govern a la cambra no ha estat gens celebrada.

Dimenge, dia 24 de setembre.

A l'hora de costura he sortit acompanyat d'un visiu Ventura. Fama, a trobar d'Odette al llac. Per primera vegada després de la nostra concupiscència, ha deixat de venir; en efecte, la Pati, ha portat dues lletres, una per en Fama i l'altra per mi. La nova, que m'ha sorprès el rebre-la, m'ha sorprès més encara el seu contingut: en poques paraules em diu que tot s'ha acabat.

En primer Ferrer maleeix el moment de la seva escriptura pel mal que aquesta pugui fer-me; després diu que n'és efecte la seva darrera lletra m'ha semblat extraordinària, es veu més en la precisió d'escriure la prenent. A continuació em recomana que em dongui compte que després d'"X dies" ella, ja no és ella mateixa, reprobant-se sobretot

l'acte del dimecres del qual diu que s'en recordarà tota la seva vida seguidament admet que no és mestressa d'ella, que no ha pogut resistir al meu desig i que és presonera de la seva pròpia temença. Acaba dient que deu renunciar a recorre'm convertint-se així en víctima del seu senyor, però que la seva consciència és més forta que el seu cor i que es resigna a l'enteneument per no voler, ~~per~~ una hora boja, destruir la seva vida. L'actua i signa.

Ara bé, aquesta lletra pot interpretar-se segons jo, de dues maneres: una que veritablement renunciï a tot, pel que sigui, potser pensant encara en l'estadivinet darrerament en aquell incident i de les conseqüències que va treure'n. Si efectivament fos així, opino que la seva darrera lletra hauria tingut a més, algun altre punt que liquidés les relacions, car ambdós tenim coses que no ens pertanyen i això exceptuant encara les fotos. La segona interpretació que li dono és que tot això sigui el que podríem dir un apartell o cop de teatre, un tret per dues còpies més: per empucadament al camí empès, i vergonya a presentar-se i fins i tot per donar temps a agafar-ne un altre, i resignament per veure com jo respiro, per veure en finalment li escriu una lletra com la que feu en

fama últimament a la Joana: dir-li que l'estimava, cosa que jo no he fet mai encara perquè mai se val guda engançar.

Respectant l'acció, decideixo, obrar fora de l'imperi de la passió del primer moment, deixar-me resposta o queixa lletra que per altra part ella no em demana. Si he obrat sota la primera primera interpretació em mereixia més explicacions i concrecions tant més quan ella reconeixia la meua lleialtat. Si he obrat sota la segona, em considero molestet només per la intenció, car no té una necessitat de comportar-se així. I després, doncs, per ambdues raons decideixo no respondre-li. I si finalment no és cap de les causes exposades, que s'expliqui millor.

Per la meua part, a veure, jo no li vull demanar explicacions, ja que les donaria a lo creu convenient; l'únic que tinc intenció de fer igualment, és el dia del meu any, presentar-li la meua felicitació tal com tenia previst i dient-li de tot cor, perquè no? que visqui molts anys. Mai encara cap cos semblant m'ha ¹odiat, car! en tant vols menyspreuar; la meua estima i la meua consideració d'amic la tindrà sempre. Només podré retindre-li en tot cas, una cosa: una explicació més sincera de l'esdevingut; sinceritat a la fi...

Després d'haver llegit de mitja a l'estany, les dues
 Uetres, en Ticens, fames i jo, hem retornat al Camp.
 En Ticens estava disposat amb uns altres companys, a
 anar a Boulou, elogant no gaire lluny; sota
 la insistència d'acompanyar-lo car els altres havien
 ja marxat, hi hem anat tots tres, sortint així de casa,
 vint, per primera vegada, a un poble.

M'he aprofitat com una ostra, car el programa
 era arribar allà i beure, de taverna en taverna.
 A la fi i més per punt que per res he begut més
 d'un litre de sidra i un pernod. No sé si això
 és suficient per embarratar-se al que estem a
 costumats a beure, a mi no m'ha posat pas
 ni en estat d'evidència.

Dilluns, dia 25 de març.

Dicen que avui és Pasqua; per això fem festa
 així al Camp. Vaja un festa, però; m'ho he passat rient tant
 dues tovallols que olia en un bon bonny vaig em-
 brutar de fang al rierol, després llegint i després enri-
 nint. Heu! així la festa.

Dimarts, dia 26 de març.

Durant tota la nit passada ha ploquit sense parar i a
 l'hora en què escriu aquestes ratlles (les 7 del vespre) no hem
 vist encara la terminació d'aquesta pluja que en

durada és la més llarga que he vist, en quant a intensitat no, car és un fins-fins constant però no intens.

Aquests dies foscos i tristos recorden els de fa un any de setembre i a més demostren una vegada més que l'atmosfera és molt més pesada que els dies clars.

I res de nou, una calma que fa fàstic.

La premsa! Ah! la premsa! Parla anuara dels acords de la Barrera entrevista Hitler-Mussolini i que sembla que vulgessin fer ara un triangle Roma-Berlin-Moscu. Ja no em sorpren res en l'ordre polític, és un dels casos on l'egoisme es manifesta més descaradament. Sembla que la instigadora de tot això és Alemanya; Roma, semblant sempre, vacil·la; Moscu fa un fi l'interessant.

Per dos o tres dies va començar-se el procés contra els diputats comunistes destituïts; el començaren públic però es veu que feien el ridícul i van haver de clausurar.

Dimecres, dia 27 de març.

Avant de venir de fer una passejada pel parc fins al llac amb en Vicent, Ventura i Jaume. Com era natural ben parlot i en dimecres, del que era obligat, de l'Orde i de mi, sobretot recordant el passat i jo feia això i recordant a més per tot arreu allí on anava múltiples excelsos moments per ambdós anelles de recordança.

felices i agradoses. N'està tan ple que avant per
 allí és impossible oblidar la seva imatge. Abans
 d'anar-li i en venint-t'hi m'he preguntat ara
 vòries vegades si veritablement l'estimava, ara ja
 es pot dir que el he perduda. Tanqueixt la persona
 dec haver de reconèixer que el que es diu amor
 definitivament no el sento per ella, ara bé, esti-
 mar-la poter força, si sense que això algú
 dir que el supericiat per fer-la nova.

Més d'una vegada m'he demanat a mi mateix
 el per què no l'estimava, car és una noia que s'ho
 mereix i fins i tot m'hagués agradat poder ser
 plenament i no hagués tingut temps inno-
 cent en fer-la la nova esposa ni com col, la
 nova estima per ella hagués estat el que jo crec.
 Però per què enganyar-me i enganyar-me? Sóc in-
 capaç i seria una conducta deslleial sobretot en
 vers ella.

Cal reconèixer també que aquesta persona la
 sento força i en la ha una barreja de sentiments
 que li conflueixen a més a més encara de l'espina.

La nova conducta a veure està encoberta: Dins
 el dia 1 d'abril si ella no diu res, jo tampoc; a
 quest dia la felicitaré i després esperaré uns quants
 dies si s'explica millor, si no ho fa, llavors jo
 hi faré la carta definitiva.

Els confonjals que conceixen el cas opinen quasi en absolut, que la seva darrera lletra és escrita de bona fe fent una renúncia irrevocable que regua ella i ó jo; que s'ha tornat per vençuda després de no haver rececionat jo amb el seu sistema de mostrar-se carinyosa en mi fins al punt en arribarem; opinen que ho la pensó vivament amb tots els agruaments i que després del perillós camí emprés, veu que la renúncia és obligada.

Pot ésser, com deia, aquesta interpretació i l'altra; jo no em decanto encara per cap. Si fo la primera, segurament el meu comportament futur de parà veure fins a quin punt jo amb la llei tot i ó cap al'arribar. Confí, vol esperar.

Dimecres, dia 29 de març.

Poc abans del migdia m'han avisat que darrera de les letres hi havia una noia que m'esperava; era la Joana en qualitat d'emissa de l'Odette. Venia a cercar una resposta sobre la darrera lletra i s'ha quedat molt sorpresa quan li he dit que com sempre que no m'escrivia resposta l'obluida lletra. Seguidament ha començat a discutir-la fent discretes al·lusions al nostre camí últimament emprés i el seu perill per part d'ella. Jo li he retret que en la seva lletra podia ésser més explícita i fins i tot dir en so fermament. Llavors, ella ha

dit que concretament no sabia res sobre el curs de les nostres relacions, però que així i tot l'Alfons havia confesat que la seva voluntat quedava anul·lada per complet quan em veia a mi i que era impopular de resistir-me; que el propi fetsat dimmenge es veia impotent per veure'm i resistir-me i que per això no pujà a més a més de totes les altres causes que hi concorden. Finalment em ha dit que s'ha donat compte que em estima més del que creia i que la necessitat de saber què penso jo. "Per això - m'ha dit - he pujat jo", ha acabat la joana.

Per la meua part li he fet saber que m'indignava que pujés l'ansietat a esperar i que ja parlarem, significant-li que si ella no es sent prou forta, jo em sóc el suficient per resistir a ella i a qui resisteix.

Una vegada més m'ha dit que no regeni en ella altra cosa que la sinceritat i que si la darrera lletra no fou com volia, cal atribuir-ho a l'efecte de trastoll que vivia, una mena potser, de nova víctima de l'amor.

Definitivament cal remarcar que és qüestió de donar a la bona emmentada lletra, la primera interpretació de les dues respostes a la meua recepció: estenir el dimmenge. Clar que en el fons del seu fetsat, ella veia saber fins en sóc capaç d'arribar; si jo hegués fet aquestes relacions un matrimoni vulgar i si hegués dit un tant d'altres fare que l'estimava, aquestes coses

i incidents segurament que no s'haguessin presentat, finalitzant re un dia rompre amb la irresponsabilitat que molts acostumen a fer sense altre impuls que el seu propi egoisme de bestia llastada o satisfeta. Per la meua part estic molt contenta de no haver emprat mai aquest ca-
mí i encara més ara en aquesta nova ocasió.

No fa pas molt temps parlava de l'amor, les meves victòries i del jugades fetes a mi; deia llavors que després del primer combat tingut amb ell hi havia hagut d'altres contactes si bé caracteritzats-se en que aquest penúltim enemic de la tranquil·litat de l'ànima humana, no havia mai més reconegut treballar la meua. Ara bé: jo em pregunto si el malait es venjà al no poder fer res contra mi, amb les que havia jo pres contacte? Crec que sí que hi ha hagut quelcom d'oisó si bé que jo tampoc no gaire repetit, pel meu sistema de no enganyar formalment a qui, enut del sexe contrari, frequenta els meus afectes. Fent un llistat potria incloure dies d'aquest cat a les següents: Carme Cebot, Elisa Martiner, Manolita Alvarez, Lluïsa Sans, Carme Oubria i aquesta Odette.

sobre el primer cas veu que hi va haver-hi, segons ella mateixa, un jo n'era absent, un gran combat que guanyà naturalment l'amor, entendant-me jo de la victòria quan ja no podia ni contrariar, ni pal-
lar ni veure: estava casada i resignada. El rogon

combat crec que també fou vencedor l'amor i bé
 opino pel cas de les relacions, que la victòria fou poc es-
 clatant per predisposició d'ella a no aspirar a altra
 cosa més que les carícies; els sentiments però, quasi
 asseguraria que podrien qualificar-se entre els més puros.

La venjança de l'amor sobre el Tenor és crec
 que fou força dura, car vaig tenir ocasió de veure-la
 completament idiotificada. El quart al quart cal apuntar
 igualment un formidable èxit a l'amor, potser més
 dur del que corresponia per la manca en absolut
 de combativitat seva. El cinquè fou per mi de cíbi-
 gi, de pau amb l'amor, una guerra de tractat
 amb ventafocs per part d'ell; i per part d'ella opi-
 no que devia passar un cas semblant tal vegada amb
 més grosses clàusules, més dures i a favor d'ell, na-
 turalsment. Finalment, l'últim, ja ho veus: com
 que contra mi no pot, el despiadot, ataca a ella ferod-
 gement i amb gran èxit. El molt lúcid t'acolta
 sempre pre reparat, és un dol terriblement dol, que
 s'ha d'obovorejar entre dues ànimes estretament u-
 nides, si no ho fas així ataca immediatament per
 reparat i sense. Dues voluntats fortament unides el
 venen sempre, una de força a vegades també, ara
 que davant intenta guanyar ell a la que té pre-
 gueres contacte.

Ah! ah! Amor! Amor! Fira d'ànimes febles! Co-

vard que unués atague, pel Sarrera, a traició! Quan ens
 ànime, fortes et venen els nosos et formidable i oegades
 diu. Quan guanyes tu et unel, amang, Soloró!

I per acabar: Si jo que no li se donos mai combat
 obert degut a la sinceritat en no volguer enganyar,
 ha fet tant mal, que no s'aurà fet entre aquets que
 s'hi han entregat i s'hi entreguen cada dia?

Disabte, dia 20 de març.

M'he passat el dia llegint i treballant un 4ic, més
 per mi que per la companyia; hi ha dies, en quant a
 aquesta que a penes t'estrenes.

El vespre una bona passejada com venim fent
 fa un dia altre en Vicenç, Gama i jo.

Diumenge, dia 21 de març.

Com havia decidit, he preparat el petit regal per
 l'Odette i la postal a fi d'enviar-la amb l'amicenta
 que demà fa vint anys. El reduetol de la postal és ja
 en pos^{iv} reconciliat, car suposo que pujarà aquesta
 tarda i després de l'acció del divendres, li rendixo
 homenatge i veneració per la nova estima que som
 ella mateixa dir la fa víctima de l'amor. Jo, per
 la meua part, vell fer els possibles per evitar-li els
 efectes dolorosos d'aquest amor i estic disposat a
 prodigar-li el màxim d'atencions i delicadeses.

Més tard, a l'Sera de costum, seu aviat veient l'estany i tampoc omni ho vingut. La meua sa portat una lletra de la Joana per en fama la qual es pot dir que és la darrera, car li respon en termes enèrgics. Cal dir però que l'intima d'ell era quasi per això com a congnècia d'una d'anterior d'ella.

Ensen se començat a llegir l'escamentada lletra se vist de seguida per la forma que estava redactada, que l'Odette deuenç, avui, no joysua, ja nigen per solidaritat amb l'amiga, ja nigni perquè en el fons, hegi pensat que el meu silenci era un denig meu de meutera.

B.; és igual; havia ja davant la meua la cofeta i la portat perquè li deuenç deuenç a primera hora i no me n'empeneixo; tenia previst fer. So, i a més n'ella ha tret una congnècia per relació amb la seva amiga i el meu amic, va errada. El que més empeneixo és amb el denig manifestat per en fama i també jo d'advertir això ràpidament, se dit a una noia de Dreteville que m'ha dit que anava al poble, si volia dir-li a ella que jo l'esperava. Ella m'ha promès que si que li diria, però ha començat una conversa rosa i increïble on he pogut veure que si no està guillosa hegi feta poc; de cap manera me la podia treure de sobre, m'a ella ni a dues geresones que l'acompa-

unpoven junt amb una vella. Havia preuist tot ac-
quirit un compromediment mes després se compromest
que, contra el que suposava, ni anar-li bon fet.

La resta de la tarda, per cert magnífica, l'he
passada passejant fins ara que acaba de retornar
a la barroc i que són les 5' Hs.

Dilluns, dia 1er de març) d' abril

El dia me l'he passat sentant la mudada comia-
da aliviar el bonny del nival; bé, no el dia, una part
del moti entre rentar, estendre plumar, cosir i
desar-la; després encara se tingut temps per agafar el
pic i la pala, picar, transportar terra i pedres per la
unica de jardí que estem fent. Havent dinat a cercar
aleuga per l'estufa, després la llei d' angles, ara el
diari, més tard la llei d' itàlia i finalment lectura,
fermar un tic, passeig i a sopar; després les respec-
tivel lliçons de lleugies, correspondència en un tunc
guel, lectura i a dormir. Que et sembla, esta bé
aprofitat el dia?

Forus a agafar el diari per dir que en fassa
provesa de fer saber que la Joana se tornent a
prepar igual, en comissió per l' Odette; Sa deua.
est per qui: "Si no emer-se" Si Sa mud ell. Sobre
el nostre cas poc n' heu parlat, solament Sa dit
que l' Odette s' havia fet molt contenta per 136.

requi d'aquest matí. Estic content de no haver-me trobat s'hi quina ella ha vingut, car així ha donat ocasió a la reconciliació de la Joana i un Pau. Aquest dia que ha entès que l'Odette tampoc podria dinar, degut a que el seu germà sol-
 dest ha vingut de ferriés.

Dimarts, dia 2 d'abril.

Ara resulta que l'Odette depararà i admette ig-
 norava que haquiés pujat la Joana; m'ha dit així en una
 lletra que se rebé avui acompanyada d'un llibre per
 mitjà d'un soldat francès que en altres ocasions ha
 servit per el mateix.

Primera ment em palesa el seu afecte i reconifen-
 sa pel reglet d'elir i després, bastant atenciosament sol-
 ra a parlar del nostre cas. Em reproba el meu silenci
 i fins i tot en les seues suposicions arriba a dir hi és
 que tenc comprament m'el no escriure-li. La idea
 d'una reivindicació en l'ocurrir la fa parer en quon-
 dia i manifesta clarament que obceca d'un nou
 retrobament espera una lletra nova, com un esta-
 blement de pònicat. M'envia un coniat de besos
 dels meus colgat i acaba. Remano no obstant que no
 està signada.

Dijous, dia 4 d'abril.

Oliver i creuï en ho been poms treballant molt ocupant per quadruplicar mes fulles de prestatori estranger.

He aprofitat el vespre d'Oliver i aquest per respondre a l'Odette la seva lletra estensament (dos pàgines) a fi que demà la segueixi li fagi amibar.

Dimecres, dia 5 d'abril

He anat a La Folaise, un bonic poble d'un sol mil habitants, m'han dit, per fer d'interpret en un judici seguit contra quatre refugiats per escapar en temps de guerra, prohibit i sense permís.

Heu anat molt de pressa; fuida la terna copra, etc. Una tarja com a record, se comprat.

Dinabte, dia 6 d'abril.

Heu entregat ja les fulles de prestatori estranger que calia omplir i signar i per tant acabada la tasca en flux. En quant a manual, es reprenen vident a Mejdou a base de cent llores vells.

Vaig a veure en repare veni a en Fobarrq.

Dimecres, dia 7 d'abril.

En Vicens m'ha dit que creuï faria l'Odette, car ell parla oliv amb Madame Sancher i aquesta li diu.

En efecte, a l'hora de costurar la vingut. Jo l'he reconegut de lluny i m'he separat del grup que formava amb en Jannat i en Ventura per saludar-la el primer. El salut la estat una abraçada i em bes i les paraules de ritual. Poc després, he trobat els altres dos companys, saludant-los i empriment el camí sols.

La ben passejada fins arribar allí on ben anant a veure la vingut d'enfant propi del retrobament i una bona son d'enfant espiritual, armenitzada per dues bes. Un cop aquests les carícies han augmentat considerablement. Jo, però, no volia passar de les carícies i dels besos, constatant amb sorpresa que ella admetria la posició del coite i fins i tot que es preparava i el deitjava. Després, com l'altra vegada, jo hi he anat; ella s'ha tret els pantalons i jo deixant d'això he agafat un presentatiu que portava. El coite ha estat intens i normal, difícil i dolorós per ella; hi ha hagut dos espermes requits per part meua sense retrocedir; per part d'ella, un ja abans de l'acte i diria poder dos més. Quan m'he retirat, pler de plaer i dolçor, he constatat que havia ferit ben bé les parets genitals d'ella.

Ben després la conversació ambdós satisfets i feliços i després he llegit la lletra que em portava. La meua darrera la he fet el seu efecte, car per primera vegada li deia que l'estimava, no encara el suficient per coitar. M'hi ferí que l'estimava i que si arribàvem a conparellar-nos

i estimar-me molt que em tindria cap inconvenient en
 educar-me hi. Era tot això el que volia, era per no haver
 llegit ni sentit mai aquest mot que havia motivat sin-
 cerament, molt sincerament, els parats incidents. Don
 demana perdó per haver-me violentat i haver-me fet so-
 frir amb les seves coses, però, em diu que em situï al ma-
 lloc i veurà el dolorós que li era a cada visita i a cada
 lletra no veure mai res cert del meu amor quan ella
 el sentia avorregada pel seu, i des, veient que no hi
 havia res a fer i que anava a recórrer definitivament
 sense veure canviada la cura ameríssima ponent,
 decidí començar a mi ara, malgrat el dolor que des-
 prés que en seria més i més. Està tan contenta que
 fa una última part de la seva lletra fesa aporxada,
 dient que ara vol cercar les misterioses voluptuan-
 tats de l'amor entre els meus braços. Heus ací expli-
 cada l'estranya actitud de moments abans.

Havent acabat la lectura heu vequí la conversa mi-
 nodament, i les carícies, als pits, a la cara, als llavis, a
 la boca, al front, als ulls, etc., fins que, un tercer apart-
 me... Aquesta vegada la ferida de les parets genitals ha
 estat molt més intensa degut a la penetració, tant,
 que l'atracció del membre ha estat cobert de sang a
 l'igual que el seu; heu produït una hemorràgia.

Per no ésser avorregat a una quarta conversació,
 heu anat a passejar fins a l'hora del comiat.

Ara resulta que la Joana no està enumerada d'en Janua sinó de en, la qual din que havia aprofitat els nostres incidents per creure se capta. me; d'aquí el motiu de les dues visites fetes aquests darrers dies. M'ha costat força creure això per d'estúpid d'ella i pel lleig de l'acció, mes ja m'ho heu dit la negra i Marianne Simebra i pels detalls d'una d'ella i la història que din que té segons la seva tendra esot, encara no n'he aprofitat cal creure-ho. És veu que és força lleugeresa i una com que jo continuo amb l'Odette, ella creia que jo la relacioni amb en Padilla, el nostre oficialista, el qual coneix per una foto tornada per en Janua i on hi som tots tres.

Dilluns, dia 8 d'abril.

Amb en Chevalier he anat aquesta tarda a Baen per signar les fulles d'estranjer als que estan a l'Hospital. Ell, molt amable, m'ha acompanyat junt amb un sargent, a un magatzem de roba i varietats on se fet algunes compres que m'heu encarregat. Després hem anat a l'Hospital, a la Prefectura, etc. i a les sis rebaricem dem a casa; abans, però, a la sortida de Baen, pararem un moment beure.

En Chevalier sobretot, ha tingut atencions innumerables per mi per la meua edat i condició.

Diumarts, dia 7 d'abril.

La Uetra i l'actitud de l'Odette, m'han fet pensar força, car recordo jo que un cop haver deixat acabada la meua darrera, tenia la impressió de que era molt possible que no li plaqués, tota vegada que si manifestava que no l'estimava pas encara per cosar-me'n si. Malgrat això, ella, no s'ha vist contenta sinó que se m'entrega ella, tota, completament, i constato que veritablement dirigeix poc de mi per entregar-se'm ella de la forma que s'ha fet. Clar que comença a conceixer-me i sap la importància i la responsabilitat que dono als meus acts; mes així i tot això no és prou perquè m'atreveiria a afirmar, puix que el fet de que l'estimi no és prou a la donació tan desinteressada que fa del seu cor i del seu cos.

Que m'estima és innegable, no cal posar-se en dubte i fins ara, influenciada com està pel meu caràcter enumerada si així se'n pot dir, el seu es manifesta sense gaires dificultats d'apreciació. Una cosa, no obstant, no compree pas del tot i és la d'atencions a la meua situació material i física; m'ha dit encara que no li és possible recotar-me la roba, ni m'ha portat mai una finca de Caen, ni s'ha interessat pel nostre règim alimentari, etc. cosa que contrasta enormement amb els casos d'altres contactes amb nosaltres. N'he's va fer al·lò del tros de sarrió i encara concretament no sé per què. No ignoro el seu cos familiar, però tantmateix el detallo.

quant enmyt boquis pogut aparéixer igual.

Dimecres, dia 10 d'abril.

La premsa d'aquí porta un formidable cop de força d'Alemanya sobre Dinamarca i Noruega, fent fort que la primera la estat obligada a la "protecció," a acceptar-la, naturalment i l'altra esvalüda per tots els grans ports i fins i tot es veu que idem la capital. Aquesta gesta explica Alemanya que la feta degut a que els Aliats podreu minar en les regions territorials noruegues. Com a conseqüència de tot això Noruega es posa al costat dels Aliats: Seclara la guerra a Alemanya; una nova fase de la guerra de la qual els resultats sobretot els de Noruega no es poden preveure.

S'ò dette la vingut a l'Sera acostumada portant-me un retrat d'ella com regal i recordança dels ocys veint anys, de tipus postal i un altre en hi és un mig no fet també el mateix dia; en el primer hi és un capell i d'arie i sembla més petita del que és, totement una col·legista, en el segon està el bust normal si bé en amb. dues em sembla que no li resulta la bellera que té; per que ella no fa res, res per que li resulti, no és gens de pecuniada, no es posa absolutament res a la cara, no és gens coqueta, cosa que a mi no m'agrada d'agradar del tot, car el donel em plauen que siguin en fe present.

De les dues dedicatòries n'hi ha una en espanyol molt ben feta. Em transmet també un paperet d'aquells que fan farma de car a Espanya en casos semblants.

Li he donat una lletra mena, ella quatre mots per mi i una per en fama de la fama en s'acumula difinitivament.

Aviu tenia ja la menstruació de nou; li havia començat aquesta nit; jo no volia tocar-la però novament m'ha fet una intusió que no deixa cos a dubte; i dues vegades... Matèria i esperit...

El temps se passa més volent que avui, no sent...

Dijous, dia 11 d'abril.

Sembla que el cas de Noruega es decideix a favor dels Aliats malgrat la gran audàcia dels alemanys; en canvi a Dinamarca veu que no hi ha res a fer; segueix la premsa tot ha quedat igual, inclús el rei, però amb la presa militar per part d'Alemanya. Cal esperar que els Aliats obrin amb secret i amb energia sinó els alemanys el hi tralladuran la guerra o aquells no voldran.

Dimecres, dia 12 d'abril.

Se m'ocorreix fundar o establir una nova ciència: La Verisofia o ciència de la veritat. Aquesta ciència tractaria de cercar i establir la veritat, admetent per

arribar si igual l'axioma que el teorema i per fundar-la, la lògica, l'equitat, ètica i l'estètica. La moral presidida per l'egoisme humà que, obrant, independent o col·lectiu, no atenta la vida de tot ésser que no constitueixi un perill a l'home; moral pura fundada d'acord amb la bèstia humana i l'esperit, moral crua i veritat.

D'aquesta ciència se'n podria treure tot un nou sistema filosòfic sobre el bé i el mal; la veritat i la mentida, uns nous fonaments de la moral, l'amor i veneració a ídols falsos inventats per l'egoisme convertit en l'adorador de tots els interessos de la humanitat prou i del qual se surt perjudicadíssim el més cor, l'únic important i omni el més vilipendit: l'ésser humà.

La verisofia a l'establir la veritat establiria un nou sistema en el món de convivència, administració i vida totalment distint en tots els aspectes, essent per tant una ciència pels seus efectes completament revolucionària si arribés a arrelar. La dificultat però, estriba, en què l'acte moral seria limitat com a par i de conseqüent admissible, només fins el límit on la seva acció no atenta la vida de cap ésser ^{orgànic} del gènere humà; és a dir que seria moral tota acció que perjudicant qualsevol cosa, aquesta fos inferior a una vida humana, la qual seria inviolable.

sempre i en tots els aspectes, perquè ultra tota, la vida Summa és una veritat manifesta i l'egoisme aduet i cap que és el principal animal vivent veritat.

La verisofia en si tractaria d'èver precisa ja que no matemàtica i encara precisio circumstancial és el curs de la vida del món. De la seva metafísica se'n podria treure conclusions filosòfiques precises si greu naturalment representades per la veritat, la qual s'alimentaria d'acord amb el temps i les eventualitats per l'axioma i el teorema.

La verisofia seria la ciència dels homes íntegres i humans que com a ístiq uníson a atribuir al delinqüent contra la col·lectivitat tendrien l'intent de privar-li la llibertat, la més gran pena possible de impenitència i encara en condicions de perfecta salubritat per la vida de l'individu. L'equitat impenitent faria possible aquest respecte obligat com a culta obligat ^{tant} a la intel·ligència Summa que ha sabut donar-se a si mateix un confort i superacions sense nous politzats per importors.

Pixo però, tant alt que tallo per avui; crec jo mateix que la verisofia no faria adeptes; avui a tot es mundeix culta menys a la veritat que tallem la fem; clar que això no vol dir que jo l'estimi i que avui hi dedipen aquestes ratlles.

Dijous, dia 13 d'abril.

Com tal dia 13 ha estat bo: Una bona lletra de casa escrita per en Pere, Amador, Ponça, Joan i Sr. Mercè; una altra amb l'amabilitat de costum i sensuïfada d'una foto de l'Elisabete amb unes frases i mots que mai esperen qui li sigui que estic per ella per qualsem més que per germà. En la foto hi és en capell i força bella; les barres o mandíbules inferiors li sobresurten poder massa i és l'únic que representa un pic del conjunt del seu rostre. Per carren apart en trenet una bella vista de Pezios.

El carren m'ha portat encara una lletra Sen Ruscian, del qual faia temps que no en sabia res. I'espera i diu que encara treballa per mirar de treure'm d'aquí però que topa amb la nova professió com handicaps.

Aquesta tarda encara se rebut unes bones novelles i mot de l'Odette on en manifesta el seu desig d'arribar a Semà.

M'he posat bona part de la tarda escrivint a casa, a en Delfi i a l'Elisabete.

Org a Semà.

Dimecres, dia 14 d'abril.

Auf encara tal dia com veni a Espanya me presen festa: la de la proclamació de la República. Ara, ni

allà on ací ref. El matí com a tot divertiment, se
 fet la nova acostumada neteja personal, bany, gimnàs,
 canvi de unedosa, iradje de botes, etc. Per la tar-
 da sa estat distint: la visita de l' Odoetto.

Ha vingut com cada dia portant-me una llarga
 lletra, potet la més llarga, i on em parla del contenta
 i felis que se troba així com dels seus projectes. No
 fema més que em fer-me felis, comprendre'm, atti-
 midir-me i estimar-me més i més. Aspira a par-
 lar, escriure, llegir i comprendre la nova llengua
 car està disposada a seguir-me no importa on;
 sobre la llengua diu que vol saber la cueva, car
 a la nova terra, que vol fer seva, no voldria ésser
 una (desparisada) forastera.

Encara he tingut ocasió de conceïr un pensament
 seu més profund i més fur, el qual havia escrit
 un dels dimençes que no penjà, durant una tris-
 ta i solitària passejada a les rodalies del poble. Allà,
 llegint una novel·la, aquella de "Jean d'Agrève" que
 tant li interessà, pensava constantment en mi i
 en una tarjeta que tenia es posà a escriure. En
 ella fa una d'aquestes exponicions rimeres que la
 tristesa de l'amor fa fer i diu sense enventar
 el nom, que se entregat el seu amor i el seu cor,
 tot, ingenu, simple i enter, a un ésser que li
 és molt car. ben que aquest ésser l'estima, però

venia amb dolor que ell no li ha fet cap veritable confessió sobre ni la veritat o no. Ben que tard o d'hora tornarà i qui s'esforcaria en fer-lo feliç. Es lamenta molt del seu sofriment intens i silenciós i acaba dient: "Maledicta terra, perquè em feu sofrir tant!"

Aquesta tija escrita a l'apís quan jo l'he vista s'ha turbat una mica, mes abans de llegir-la li he demanat permís per veure si podia fer-ho i clar, no s'hi ha negat.

La tarda l'hem passada parlant animadament, davant les llibres endarrerides i llegint la nova correspondència. Ah! i... etc. Besos, molts; abraçades, no tantes, i... espereu... dol.

Dimarts, dia 16 d'abril.

L'Elizabeth m'envia avui un certificat on fa constar que a casa seva estànt en disposició de poder-me allotjar durant els dies que duri el meu permís. Molt amable; ara el que manca és el permís.

Avui hem rebut una bella visita que m'ha sorprès molt...

L

Dimecres, dia 17 d'abril.

Avui vaig deixar sense escriure el resultat de la bella visita al·ludida perquè era tan interès-

sant que volia informar-me'n millor amb en Eudald.
Aquest matí ho he fet: he tractat de tornar demà d'a-
quí vers el departament de Dint Sures, on anem a un
poble anomenat Blisé i seguim dir a una fàbrica.

Ahí quan ^{vaig} sentir qualsevol sobre això ja vaig
ospitar i a pensar amb aquesta pobre estimada d'ella
que aeri vaig de veure. Per no es feu tan amo del
men pensament que ella. Quin disgust que tindrà
aquesta tarda! És per l'inici que en sap greu la mor-
ta, i encara fessant amb ella; per mi, per una
banda content, mes no puc eludir de cap manera
a ella, en el puc respirar, molt més que jo car la
seua estima és molt superior a la meua. Aquesta
tarda, aquesta tarda, quin deltebrif! Poter ja sap
qualsem, puix que aquesta novel es tolen corer. Si no
fos ella, en moriria ben content; ara penso que pot-
ser així deixarà d'estimar-me tant, però malgrat
tot com restarà ella? Conculada? Desesperada? Com?
Com?

Acabo de venir de la passejada habitual dels dimarts,
la darrera. He tingut mala sort i d'home en el retrobament
car aeri que havia vingut més d'ora no en heu trobat
fins tres pres més tard. Ella venia desencantada i llastada
per dues causes: per haver vingut a peu de baen i pel
disgust que ja havia rebut.

Seguidament i tot parlant de la nostra propera per-

tida, sem empicis el camí de l'interior i cap allà les
escenes de costum amb la sensació especial i nova
d'èsser la darrera visita. Inevitablem s'an'estal els besos,
les abraçades i les carícies; tots dol i estroem fúndent
i invariable fins que a poc a poc va vingut un es-
parame, i un altre, i un altre, i un altre encara.
Unes tres hores de vida interna, de plaer, d'encant i
de felicitat; tres hores ineluctables de besos, amor, pro-
meses, plans i projectes; tres hores d'abraçades, de
plaer, de goig i de llàgrimes, tres hores... tres hores...

L'he anat a acompanyar fins el pobre ma-
teix, i allà, en la replaceta de l'església encara la
belava. Una mica més aumet, dora el pont del
Laise, un darrer, un darrer bes, i ha fugit vers
casa seva. se m'ha enafat de les meves unes, potser
per sempre més, malgrat que li he dit que si em
donen permís i tinc mitja setmana vindré a veure-la.

Salut a aquest bonc meravellós ple de tan dolços
records i salut a tu, Odette volgada, que se'hi resta.
Jo encara veig important. men d'aquesta l'únic
record persistent: el teu, i si ell es manté digne
de tu, que jo vegi que t'estimo com et mereixes, vin-
dré, vindré a veure't.

Demà, si pot, encara tornarà a fuir malgrat
que no m'és digni per un moment.

Dijous, dia 18 d'abril.

L'any estarem momentàniament part de la Companyia als camions en direcció a l'estació, on s'an avinent que hi havia el darrer el Camp, la fornereta. Cludint tot seguit la meua presència un moment, m'he arribat a abraçar-la. Tenia amb la gorreta, tota trista i amb una pal·lidura al rostre que la feia més bella. Quatre mots intercanviats, molts besos i retorn al Camp perquè no es notés massa la meua falta en un moment tan important. Així, a. nant i venint se fet tres o quatre viatges fins que el primer convoi la portat; llavors, com que m'hi havia per una bona estona i ella havia de marxar, l'he recompanyada fins a la granavinguda del bosc, més enllà de la llacuna. Sota una pluja torrencial, una gran tempesta de vents i abraçades barrejats amb mots que són del cor i, finalment, el definitiu comiat.

Abans d'aquest darrer encontre havia rebut i respost una lletra d'ella quasi tota en espanyol.

Est remarcar que el seu parastre sembla que finalment s'ha convertit, car al veure aquest moti la seva tristesa li ha dit que si veritablement ella en estenava que ho deixava davant al ^{seu} gust. Amb quina alegria m'hi ho ha dit? "hi així formi les vostres intencions i tenir pensat, serien rebut a la llar." Jo he acceptat i rebut aquesta nova amb alegria mes també amb tristesa; així darrer és que continuat davant me compte que per arribar

si no l'estimo foron i ho sento per ella car em figuro
com sofrint; però no puc, no puc engruyar-me a mi
mateix. No representa per mi el meu somni, és veritat,
mes ni fos capaç d'estimar-la i infer-la feia la prua
meua, poder amb més d'orgull i somenatge el meu
sentiment que a la veritable estima; seria una cosa
nyars la meua moral real feta, ho ve, però és que em
dol tant que sofrixi i m'estimi, quan jo no li corresponc!

El comiot de la gent del Camp ha estat afectiu en
general; no hi he deixat tant mateix i cap amistaat digna
de ~~col·laborar~~ riuó és la d'en Bovolier al qual potser escriu
ré. El comandant ha vingut a canviar-nos, em ha
palesat el seu content i satisfacció pels treballs fets i finalment
ha saludat personalment a tots els oficials.

A les 5 HS abandonem Méjidon, vull dir Mault.

Dimecres, dia 19 d'abril.

Apareix el nou dia en el tren corrent vers el nostre nou
destí. Hem format la major part del nostre trajecte per la
mateixa línia fèrria que quan anàrem al Calvados ~~estigué~~
els departaments de l'Orne, Sarthe i Maine et Loire. A l'hora
en què escriu aquestes ratlles este a la capital del se
Dunx siers que s'anomena Niort, ciutat que no arriba
a trenta mil habitants i que és més que res agrícola.

Estem a punt d'arribar al lloc de destí que fins
ara no és gaire aplaogador car em fa esperar que

a l'estació perquè ni sabíem que hi arribàssim, així fa suposar que l'allotjament serà dolent i es diu de dotze quilòmetres de marxa per tornar-te a endinsar en un bosc.

He comprat tres torques com record de les quals una ja s'ha tirada ja a l'Odette.

Ting que com a antigues regions naturals de França, (un Strassat, només en part, la Normandia, la Maine, l'Anjou i el Poitou en la qual restem, segons es diu, a uns quaranta quilòmetres d'en com ara, Niort.

He passat per Chauas, la vila on viu en temps de pan el meu amic Jermès Perraireau.

Dissabte, dia 20 d'Abril.

Alí arribarem a l'estació definitiva, Beauvoir-sur-Nivernais, poble poc més o menys com Bretteville; a uns dotze quilòmetres d'aquest element Beauvoir està allotjat. És una casa d'un gran campament amb edificis de planta baixa, d'un sol de ciment, molt ben ventilats i per les perspectives, amb gran abundància, tota vegetació que té unes vastes propietats; com aquest gran campament en l'avenir colònia, es diu que hi hi haurà, els quals no menys dotats d'aigua corrent, electricitat, etc. Nosaltres hem estat instal·lats en aquests edificis ja acabats quasi del tot i en llits de ferro, baixos, molt còmodes el qual en la demòcracia de tornar a dormir en llit cosa que

faia més d'un any que no havia fet o més exactament des del mes de febrer de l'any passat.

Aquestes obres són del Ministeri de l'Armament i en quant al contracte per l'execució a empresaris civils.

La primera impressió és francament bona fruit que obtenim ben allotjats i ben atesos. Els enginyers són molt amables així com els caps de serveis i personal en general.

Final ara, en quant a llibertat molt bé; no estem vigilat ni guardat per ningú; no tenim però autorització per allunyar-nos, car així es pecaria en sentida molt i per ara a base de nou Sars. Sobre cosa de moment no hi ha res en concret.

L'indret és magnífic, la temperatura molt més bona que al Colorado i no plou.

Diumenge, dia 21 d'abril.

Mu murti d'un pic d'agitació degut a una mica de treball i visites oficials perca conspiradors. Per la tarda a un riu situat a uns 600 kilòmetres com a màxim d'aquí, on a més de banyar-me he nusat un pic cor is força gran i profund. Després se rentat la roba, terrar una estona i retorn. Pbeu així possibi una tarda que a Breteville haques esset plena de besos, d'abraçades i de qualcun més...

Decididament aquest ambient de treball em desencanta i no està d'acord amb mi mateix sobretot amb la

meua vocació; veig clarament que no sóc una soene de negocis, podria éster qualseu director però així i tot ho canviaria sempre per qualseu creador en particular de belles arts. Poter el que em rebella més de tot això és la desigualtat i l'exploatació que existeix i em fa venir ganes de no veure-ho; ultra aquesta veig veig encara que la vida humana normal ben organitzada no exigeix tantes penes i ni més beneficis i comoditats.

Dilluns, dia 22 d'abril.

He escrit en nom de tot meua lletra al Sr. Chevalier agradant-li les seves atencions i a l'encamp d'enviar-li la nostra nova adreça.

Bona dia veure gaire treball i força monotonia. Escripura a amics corresponents donant-los-hi la coneixença del nou indret en em troba.

I fou.

Dimarts, dia 23 d'abril.

Avui ha vingut un destacament francès de intensància principalment, a fer-se càrrec de l'administració de la nostra Companyia. Sembla que anirem més ben servits. Entre el grup ha vingut un interpret que és francès, per parta aquest uniforme, però que ha nascut a Espanya, millor Barcelona, molt temps; em sembla que és de pares catalans i

parla molt bé, a la perfecció, el català i el castellà. Tot seguit sem simpatitzat i em sembla que serem bons amics.

Dimecres, dia 24 d'abril.

Ja la pluja per primera vegada; començà amb i va durat fins a ben entrat el matí, una pluja fina i fiul: tot simpàtica del Celador sin: una pluja fresca intensa i abundant. ^{ben} Fortuïnament, va tornar a sortir el sol, acompanyat d'un ~~bon~~ fort vent del qual cosa ha fet que s'assequi quasi del tot el fang fet abans; per cert que aquest fang és molt apesagós i s'enganxa a les sabates més que un ganxo.

Bé; l'organització del Camp i dels treballs continua; tenim autorització de sortir tots els dimecres a un poble de moment, l'anomenat Blizé; durant la setmana es pot sortir amb autorització però com que totsem treballa de fet no hi ha cos. Igualment està autoritzat anar al riu a rentar i banyar-se, però ^{en} zones designades.

Aquest matí em van ridot al capità i a mi a l'oficina del comandament francès per donar-los les cartes a regir.

Avui hem començat també a treballar als camps propers que formen part de la mateixa colònia. També s'organitza les cuines i el minister.

Moltes vegades el treball ha la monotonia a dojo.

Dijous, dia 25 d'abril.

Avui el dia l'he passat organitzant petites coses a l'oficina disminuint que tenim: un xic d'oxyen, correspon-
dència, quatre llistes, etc. Ho heu eu he fet també una
gran taula per mesurar la qual té quasi les me-
texas mides que les de seglaments de ping-pang;
aquesta mateixa tarda ja heu jugat en Podilla
i jo; per cert que la taula va molt més bé que
la que teníem a Brebleville.

Com veieu que fins avui no s'ha tota la corres-
pondència tirada aquests darrers dies a Beauvoir,
m'he tornat a fer una altra lletra a l'Odette.

En Podilla i jo rebem un altre paquet de llibres
italians de l'ambaixada de París, precepte. Axií pot-
ser tindrem l'ocasió de parlar una mica l'ita-
lià car entre els treballadors n'hi ha alguns que
són d'aquest país. El país en el qual contéstot encara
és el Ministeri de la Cultura Popular de Roma.

L'interpret Paul amb el qual confiatemitzem
força, em sembla que també coneix aquesta llen-
gua.

Dimecres, dia 26 d'abril.

Ja he rebut la primera lletra del retornament de
de Metteville; és d'en Tubero i sense importància.
Aquesta tarda he anat amb en Vicent i en Pol

a obligé per primera vegada. L'estena ha estat un
 fic entretinguda per la conversa impresa parlant
 de Catalunya per la qual en Pol es veu que ha fet
 el que fa un veritable patriota, és a dir que mena és
 soldat francès perquè no seria renunciat encara
 a aquesta nacionalitat; per altra part, doncs, la seva
 pàtria és Catalunya.

Ben quant al poble i a la seva vida ha estat
 si fa o no fa tan mancada d'interès i d'atenció com
 aquella primera de Bretleville. Ell en si, com a presen-
 tació, és al meu parer, inferior a aquella. La tarca
 s'ha escurregut comprant quatre cassetes i bevent una
 copeta de licor a dos cafès que hem estat. En el pri-
 mer la conversa ha estat portada per en Pol amb la
 mestressa i dues o tres dones més; en el segon ha estat
 entre nosaltres. Després una estena a casa seva i rebent.

Sobre la guerra a l'Escandinàvia no m'agrada
 gens; els alemanys a més a més ara estan a l'at-
 salt de Suècia.

Dissabte, dia 21 d'Abril.

He rebut una lletra del J.H. RE. transmetent-me una fulla
 per evacuació que no és definitiva però que podria ser.
 me. Dijo correspon a una lletra nova adreçada al Sr. E.
 demanaria un apert rebut i per aquest meyor
 vol ara aferrar-me. Fins aï però tot el rebut

no és res extraordinari; també t'he pensat fer-ho per ven-
dre ni veritablement la cosa va de veritat.

Aquesta tarda he tornat a Chizé per renovar
la pendermerie. Més que res averrida.

Dimenge, dia 28 d'abril.

Ja he rebut les dues primeres lletres de l'Odette així;
en una hi ha els exercicis d'espangol i en l'altra una
molt llarga lletra feta en forma de diari de tots els
dies després del mateix moment de la reparació. Em
transmet a miés a miés un bell ram de musquet
ja florit. Els seus mots són dolços i tendres i es la-
menta que encara no hagi rebut cap nova seva;
només li heu arribat les dues targetes postals i no les
lletres; no obstant crec que una ja les deu tenir.

Avui en ocasió que he vingut un sargent de Preb-
terille a acompanyar els quatre espangols que restaven
allà hospitalitzats, li he fet una nova carteta per tal que
l'altre sargent les hi entregui.

He jugat una tic al ping-pong i he fet una para-
jada fins a Chizé.

Dilluns, dia 29 d'abril.

Un bon dia avui per mi o millor un gran
dia car la alegria rebuda no és per mecess.
Estava aprestant a escriure a l'Odette

quan en Vicenç m'ha portat en primer terme un gir de trenta francs que em trames l'Elisabeth, després m'ha donat encara un certificat d'ella mateixa i encara una altra carta, annunciant-me al mateix temps un paquet. Finalment he rebut una bonica tarja de l'Odette en català, donant-me compte d'haver rebut dues lletres meves ja. En el certificat hi surca una magnífica foto-retrat de casa meua en si són la mare, en Pere, Consita, Rosita i en Joanet, i com formant part de la família meua, la tia Mercè. Acompanya el retrat una lletra d'en Pere, Consita, tia Mercè i la seva filla; tots estan bé.

La foto principal motiu de la meua joia és un bon reflexe del seu estat; trobo que la meua bona mare està molt més envellida que quan vaig deixar-la per darrera vegada a Prots un any i mig enrera; clar, la pobra ha passat potser el pitjor de la seva existència i el seu estiment nostre ho veura; hi descobreixo arrugues al seu front i una que no tenia llavors, un solc testimoni del seu dolor. De totes maneres resto molt content perquè la veig i ara podré contemplar-la sovint, ben bé com sempre, una mica més propera. La Coqueta és la que presenta un canvi més gran, està feta un gran dona molt maca per tot i més beta que el Pere. La Rosita també ha fet un gran canvi, no gaire eta, seriosa

i també molt magreta ara que d'una bellesa diferent; la de la Conxeta és sensual, estiva, arrogant, de gran presència i poder d'elègància, la de la Rosita és romàntica, ingénua, senzillera però encisadora. En Joanet ja no és la bola de grès que era, i se fet gran i s'ha estirat molt tallat; s'assembla molt, com sempre, a en Joanet quan era petit i tot el té l'aire d'elègància i intel·ligència. La tia Mercè, aquesta nova parenta està més nova i sembla més jove que quan la veig veure.

En resum molt content, molt satisfet.

Al fet a notar molt particular és que del tingueren la mateixa ocurrència que jo en present a la data de la carta i la transmetreu el 14 d'abril, la festa de la República.

Dijous, dia 1 de Maig del 1940.

No hi ha una sola efusiva de festa d'aquesta diada; tot s'ha treballat com de costum. Jo he fet poc més o menys el que se' pot fer: se treballa, escriure i llegir. Havent sopat s'han iniciat alguns en marxa a Gijón, a la fi ho he fet, mes no hi sento cap atractiu; tots els divertiments es reduïxent a beure, no cal dir d'onel nou per mi això és sovint.

Dijous, dia 2 de maig.

Una nova lletra de l'odette amorosa com tots

i on m'hi dona compte d'haver rebut la visita del sergent que estigui a l'el dimenge procedent de Bretteville. Haver que passa moltes hores del dia amb el pensament en mi, sobretot a la seva cambra on hi guarda tots els records meus. Explica en aquestes lletres que estava agitada sobre el llet pensant en mi quan la cridaren per que hi havia l'al.ludat sergent. Se i manifesta repetidament que m'estima molt, que em dedica moltes lletres, que s'és sempre del seu cor i del seu pensament; vibra aquest davant tota la recordança de la cam? sota la recordança de les lletres de materialitat? En mi hi, com sempre, més que l'esperitualitat i ara que ja comença a tenir-ne necessitat, més encara. Suposo que en igual o més car es sent ella més atreta a mi que viceversa, per tant si el contacte carnal el senti amplement ara l'ha de recordar; per altra banda cal dir suposar-se de que a com es comportava davant mi i on demostrava que em desitjava.

Dijous, dia 3 de maig.

Avui el cobors del magatzem em digué que en Pol i en Vicent m'esperaven a l'Hotel a Leijé. Abans de marxar aquestes dos aquesta tarda ja m'havien intimitat que m'esperaven, mes jo no vaig prestar-hi atenció. Davant el meu cas em vaig decidir a anar-hi trobant-los

tots dos a l'Hotel del Centre i a punt d'entrar a taula; es tractava d'un copar per cert magnífic ofert per en Pol a en Vicenç i a mi. Feia anys quasi que en mi havia arribat en una taula en semblants condicions, tantmateix no m'he sentit desplaçat. L'àpat es va compondre de quatre plats tots molt bons i ben presentats: el primer una bona sopa, el segon magosta amb una salsa tant deliciosa com ella mateixa, el tercer una truita amb ferriol i el quart pollastre amb curri i llescants em sembla que era. Per postres hi ha hagut confitura, galetes i formatge, i després cafè i copa.

Don una estona deliciosa d'àpat i agrada conversa; parlàrem sobretot de Catalunya per la qual en Pol ha fet grans coses. Malgrat el seu origen francès se sent més català que molts de nosaltres, i és d'opinió que convenent de la independència amb els espanyols, lluitava per una Catalunya independent. Com a conseqüència d'aquesta idea i com tant altres catalanistes, ha sofert la persecució de les autoritats espanyoles autòctones. L'unes més que ses, ha tingut topades polítiques i inclús coneix ja d'oband el que és l'emigració.

En Vicenç m'annuncià aquest matí un paquet de l'Obel-
 fe la qual cosa em sorprenqué molt; aquesta tarda l'he rebut
 amb general expectació i l'expectació ha estat més gran encara
 quan hem vist que era una còpia de cartó pleua de un
 quet fluit. Juan ho ha vist i m'he explicat la darrera Ultra

sua en la qual fem veia que em trameta flors, mes jo
 al no trobar les al sobre cone de costum, havia cregut en
 un oblit. I clar, es que la pobre s'havia desiert tota una
 tarda a collir unguet per mi.

Dimanche dia 5 de mayo.

Avui fem format a dinar al cafe del Centre els mateixos de
 l'altre dia mes en l'horari; volia dir sopar. Despres d'un apart
 no tan bo com l'altre una agrada converso, surcien vers
 la Ceru Blanca per prendre cafe. Donà la casualitat que allí
 estaven celebrant el 25 aniversari de la senyora o del l'aviat
 de Monsieur Barré, un geometra que està veí al Centre re-
 presentant al Ministeri de l'Armament el qual se subme
 la relacio quasi exclusivament de servei. Tanis femem
 que entrar i reconvidant-se a ball i stambany; no cal
 dir que acceptarem passant aixi una vetllada molt
 agradable com fem tot temps que no havia fet: Affig-
 ca, ball, stambany ^{partines} i d'oues; això en recorda família i
 Prats d'Ancosa. Les d'oues però en esen bonas, una excepcio
 era novis l'abudida Senyora del geometra que molt ama-
 ble ballava amb tots. Jo per primera vegada a França se be-
 elat i per tot una bona estona, puix per a les dotze sor-
 tem d'allà força satisfet.

Ha sortit (sortit) amb nosaltres una de les ninnyes
 que cul ha demostrat esser molt puta car entre quatre
 hores que érem la noia es deixava tocar per tots els

Es un cas de cursa dura formidable que jo no veia cap pas de fer en una ocasió semblant però en persistí a l'investigació; a l'últim, quan després de cinquanta camiers finalment seu marxat tret, en Pol se l'ha embastada i reposo que...

Durant la tarda havíem fet ja vuit fotos amb en Pol, Vicenç, Lluís, Carriker, Escoda petit i jo. I durant la vetllada el geòmetra m'havia dit que quan tinguem el nostre aranjat, sortirem un dia junts.

Dilluns, dia 6 de maig.

He rebut una lletra de la Sibilla de Montauban junt amb una foto seva on hi està força bé. La lletra és en el seu contingut poc més o menys com la darrera, semblant i curiosa, i llarga.

Dimarts, dia 7 de maig.

Aquí he arribat el paquet de l'Elisabeth contenen uns boncs espanyols, dos parells de mitjons no tan bons, una botella de Xocolata, un paquet de pastissos, unell fons, una llimona de bading, un bon botó de llengua verda, una pastilla de sabó de cara i un tall de recortar la roba; a més, a més hi havia vint i una lletres i vint i una sobres de paper de luxe. Molt bé!

Al mateix temps he rebut una lletra plena de melancolia, llimona, romàntica i amor, de l'Edette.

Dimecres, dia 8 de maig.

Deux lletres agradables: una de l'Elizabeth i l'altra d'en Forà. La primera mereix tots els elogis i la regala està escrita amb aquest estil personal, un ben costós que es fa riuve espontàniament.

Mu dia magnífic.

Dijous, dia 9 de maig.

Una nova llettra de l'Elizabeth on m'hi inclou unes notes de la Conxeta i del Pare i al mateix temps una ben llarga carta d'en Llobarra en qual em dona compte d'haver vist el meu pare feut-li arribar el meu bitllet adreçat a ell i una foto en igual sentit.

Les noves són bones en general.

Hi ha intel·ligència entre ells de cosa nova i jo: Laarrera meua era arribada del 14 d'abril i jo també una de la mateixa diada; el 1er de Maig jo vaig tornar. Les hi a dirim i ell igualment.

Les fotos fetes aimmunge no son costat quel bé.

Dimecres, dia 10 de maig.

Est fa prevoure que benà cobrarem les primes de treball que ens dona l'empresa; no sabem però encara la quantitat.

La vida passa encara molt ràpida car ací hi ha una mica més de botca que allà on es

l'òcum abans. Per altra part, tinc aquest dies força correspondència, augmentada ací per la relació amb l'Odette; entre el meu correu, la tassa oficial i un pe de lectura, passa el dia. També com sempre fa bé, veig al·lir a banyar-me moltes vegades; aquesta tarda he hi tornat primerament un bany ben deliciós. Després a l'exposició d'un sol no gaire fort sem brenca el meu acompanyant i jo. Finalment, tot xino-xano sem repés el camí de retorn al Camp.

El país nordic o millor dit a Noruega la guerra no ha fet tant bé. Els Abis com calia esperar; van passant els dies i veem que els alemanys prosperen. Ser o sobarso d'adobar el dia veuen que aquest han envaït Holanda i Bèlgica sense poder precisar fins a quin punt. No cal amagar però com això és greu, car Alemanya va guanyant possessions.

Aquest matí he respost a casa la carta rebuda d'ir i al mateix temps he fet quatre mots per la breu a fi que en Pere ell hi fagi arribar. M'agradaria molt saber noves directes d'ella. Cuidré cost?

Dissabte, dia 11 de maig.

Recordo març que abui és la Festa Major de Lleida.

He rebut dues lletres de l'Odette, una d'elles amb cinc fotografies 6x9, on hi és ella en tres, sola i en les altres dues acompanyada de la Jaana. Certament ella m'envia ja

previngut que la hi trobaria molt seriosa i no pot oblidar-me i fins i tot arriba moments que plora; en efecte, és així, tan seriosa com mai l'havia conegut, o més bé, dit trista, molt trista. Les poses en brés volen estar fetsa bé, sobretot dues que a miés, a miés ni veu el seu molt bell tipus; ambdues són fetes en llacs coneguts d'arribos i evocant-me; veritablement són poses i fotos d'una enamorada de veritat.

La lletra confirma una vegada més el gran amor que jo no corresponc a la seva alçada; prefereix anar al bot a pensar en mi tota sola que partir a Gaud amb la seva família. Em parla també entusiasmàticament de la nova família de la qual ha rebut ja la foto i alimenta l'esperansa de canviar-se millor. Precisament la repara lletra que no és més que una postal, està feta per demostrar-me perquè de deixar-li fer una reproducció de l'agradada foto.

Pento respondre-li somant-li l'autorització en així és el meu gust de tenir els meus retrats. Per què no? L'estimo que jo sento per ella és força profunda i sobretot sincera sempre això vulgui un perfecte enamorat; però l'estimo, l'estimo, amb mi, m'ha donat compte a Edifé on he tingut ocasió de posar completament una mica de sentit i no ho he fet més que a quísp. Quina mutilació de sentiments! Heu de fet a múltiples perquè unalgot tot el sentit s'ha realgut ratificar, mes

dues coses m'han impedit una possessió completa: una gran debilitació de fàstic i una manca que segurament profilàctiques. Tot això unit a mots per part d'afegits, a abraçades de desig, a besos a la boca que jo tractava d'esquivar, etc. Plauer el record de l'Odette ha aparegut clar, pur, potent, i des d'aquell moment que l'estimo més, molt més; en ella no hi havia fingiment, no hi havia afegiments, no hi havia fàstic; hi havia més pura de sentiments i més bellera en tot.

Aquesta és una de les grans elisions del contracte entre les dones: t'arriben a fer conèixer més clarament a quina estimes i per què l'estimes. Dones com la d'olis noves arribes a llencar-te a la possessió pel brutal desig que d'altres vegades es fa arribar a la mansuetudine per mateix pel edevingut a vegades necessitat. Poter per aquest terrible desig, un altre dia, aquesta mateixa noia, la posseirà completament, poder si, però este convenent que no en farà minuar la nova estima per l'odete la qual, com és la feminitat que ompleja els meus sentiments; no hi requera obstant però hi té una remarcable influència.

A més a més, d'aquesta mena no veient una altra com espectador que és interessant: Qui a Trousa, fer el que culpablement de'n dieu marits cabrossos, és una cosa molt fàcil; i si hi presten tot; ells i elles; la fama d'aquelles, està ben prou fundada. Aquesta nit m'he quedat amb la primera

d'aquests dones, m'haurien sortit tres marits amb
 banys, no crec però que sigui així, crec un llor que
 en tot cas la dimensió dels cors hagin augmentat.
 A la fi, però, de tres quedà a dues, una amb en Vicenç
 i una altra amb un gendarme; en Pol no sé si
 no s'atruï o no volgué. Això passà a un cafè del
 poble on hi vivien quatre germanes, dues casades i les
 altres dues no, i crec que amb una senyora que
 deu ésser la mare. Doncs, bé: a cosa mateix, per
 què a fora? una de les casades se n'ha anat a dor-
 mir amb en Vicenç amb una facilitat que espaventa.
 En una altra cambra, potser al costat mateix,
 hi havia el gendarme amb una que està a ferbió;
 el més curiós és que cap de les dues volen res en rela-
 ció al valor com a homes d'ambició concubina.

Dimenge, dia 12 de maig.

Holanda ha estat envaïda igual que Bèlgica i el Luxem-
 burg per Alemanya; aquesta diu que fa així per què els
 aliats volien emparar-se d'aquests estats com a punt de
 partida d'atac a ella. El sistema de invasió ha estat
 tan audaç com a Noruega n'hi distint: les forces terres-
 tres treuant la frontera i progressant seguint dinc
 unes divet quilòmetres endins a Holanda i a Bèlgica a
 la primera línia de defensa d'aquests. Les forces aèries
 entrant per primera vegada seriosament els paraxentats,

Ulcant-se a l'interior dels països i afudant-se per sorpresa dels aeròdroms i punts estratègics. Formidable audàcia i orgull es veu ben èxit vinculat. A més, a més, com és natural bombardejant ciutats a tot arreu: Lió, Lille, Nancy, Douzel-les, Liège, Amsterdam, Rotterdam, etc. és clar! punts i objectius militars i d'altres que no ho són tant.

França i Anglaterra, criades i d'acord amb aquest petits estats han anat a l'ajut, començant la més gran batalla de tots els temps que pot acabar en un 50 o m.

Aquest matí ens han donat una "gràcia", una almoina a la Companyia: trenta francs als obrers i deu anís nosaltres per tots els dies que hem treballat sense que cap d'algú digui que sigui fíel. Un escamí, una moxa més que un estímul. Jo decideixo no cobrar de moment aquest puic en tinc molta necessitat i si hi fa una unió que pensi com jo, no cobraré. Oficialment nosaltres em deixo explotar pel govern francès i clar ja sabem per què.

Després de dinar hem fet amb en Tol i Vicent dues o tres fotos; seguidament hem marxat vers el poble i d'allí en bicicleta a veure a un quilòmetre al veí tres banyes refugiades que estan força bé. Un cop allà hem parlat, fet fotos, passat en bici i retornat. Jo he fet parella amb una de setze anys força bonica, en Vicent amb

la germana de vint i en Pol amb la de vint i tres.
Aquestes dues últimes marxant a Argèlia dimarts. És
una tristíssima cosa si no m'expressin podrem fer bones
excursions.

Dilluns dia 13 de maig.

Una altra ben amable lletra de l'Odette en a més a més
em demostren un pensament seu que valia en principi,
quedar-lo com a resposta: ben dir que malgrat la
distància, pensa venir a veure'm pel dia del meu
24 aniversari.

Les noves de la guerra són ben dolentes per França
i Anglaterra; Alemanya ha tingut un altre remarca-
ble èxit en les seves operacions a Holanda i Bèlgica.
Els alemanys amb la seva audàcia imparable tenen
dint de Holanda variis aeròdroms preses per paraparajun-
distes i reforçats per tropes transportades per via aèria.
F'hi compten entre els principals els de Rotterdam i
La Haia. Tot això és molt més agoreros quan allí
estau sols car les forces terrestres són encara quasi a
la frontera.

Una altra tristíssima cosa de guerra és l'exèrcit de
"turistes" que estava en camp per dins el territori ene-
mic i que ara són soldats alemanys.

Aquest tarda un Vicent m'ha dit que la Maria, aquella
noia del sinoble, havia pujat al camp a veure'm en veure

aconseguir-lo; en conseqüència li ha dit que aquestes eren
 unes esperances a casa seva. No gaire a què li ha estat, beldem,
 una estoneta i tirant-li finalment un dau. Es veu que
 li agrada perquè encara m'ha dit que tenia preferència al-
 tra volta al Camp. En parant a mi, hi arribo per una
 exaltació del deng.

Dimarts, dia 14 de maig.

Ultra els "paraxutistes" com a arma nova els alemanys
 han llançat sobre Holanda d'altres mitjans de fer la guerra
 ben original i pràctics. Per exemple, els "paraxutistes" arriben
 provistos a més a més de l'armament adequat, de resotes ple-
 gables que a l'arribar a terra no colien mes que mouen-hi
 i corren on ja tenien d'avant una carrera l'objectiu.
 Els nous soldats de l'aire arriben de països, de soldats
 anglesos, belgues, holandesos, etc. Per un sistema de propaganda
 fixat en cartells per les ciutats, trobaven al revers del cor-
 tells els plans dels objectius a recollir. Per demoralit-
 zar més encara, arribaren quasi a robar del seu propi
 palau a la reina d'Holanda i al seu govern. Un altre cop
 d'astúcia és fer descendre "paraxutistes" de palla i mentre
 les forces contràries es dediquen a eliminar els corporals
 soldats, veritables "paraxutistes" baixen a terra més encara
 i arriben contra els emboscats.

Dimecres, dia 15 de maig.

Es diu que Holanda ja ha capitulat gairebé tota. No volem comentaris; cada vegada que un estat desapareix així, tan ràpidament, el nom i la lluita d'Espanya apareix més gran i més brava, com la única que sabé plantar cara ben enèrgicament a l'agressió de dins i de fora.

Per la tarda hem anat a Mazieres en fàbrica a pagar el grup d'en fàbrica que treballa allà. Estan molt bé dins d'aquestes condicions i més lliures que unes altres en raó del número. De retorn hem parat a Vivit, ciutat que he vist bon fi de primer cop d'ull, encara és pel gran. El motiu era veure i pagar els nostres dels Hospitals. El viatge en un bon cotxe de l'empresa Fairand.

Dijous, dia 16 de maig.

Avui ens han donat un bon equip, en quant a treballadors, per tots els components; a triar ja més que res de roba de treball, com és natural per a.

Les festes fetes diumenge estan força bé fetes; aquest matí ens les han portat.

Caram! dir verig veure una targa tramera de recordament a un dels de València, del meu pare la qual em feu molt content i més encara al veure la formidable marxa i el bon temps que té, tant que adura em dona ànims a mi i

m'invita a que vosti seí totas vegada que allà
no m'invia gaire bé. Explica a tués a miés que
ja prop d'un any i mig que el teneu timent com
rel culpable riuó amb una acusació falsa, ara
que manifesta el seu ardent desig de resistir fins
que vingui la seva hora.

M'encanta aquest coratge del meu pare!

Dimecres, dia 17 de juny.

Als demans estan ja seu xic a Pransa, un petit
boú que val esperar no sigui molta gran. A Belgia
en teneu un altre bon tros i estan a les portes de
Liege. A Holanda pot dir-se que ja no queda res,
totu dir que una petita part mes en resum rel d'el-
menys en utilitat; el que hi ha per ara és que la flota
de guerra està amb els Aliats, així s'ha desbarat a
Londres en la reina i el seu govern s'ha refugiat.

Sobre els "paroxistes" es dir encara que no sol a fi
havia que anaven dispersats de solats, Aliats en pensat,
riuó a miés a miés se'n va trobat camuflats de ca-
pellans i fins i tot de infermeres.

La premsa porta també les causes de la capitula-
ció de Holanda donades a la premsa a París, pel
l'autre ministres d'afers estrangers del govern
reial de La Haya. Resumem que l'exèrcit holandès
s'ha vist obligat a capitular degut a que en els cinc